

กรมส่งเสริม
การท่องเที่ยว

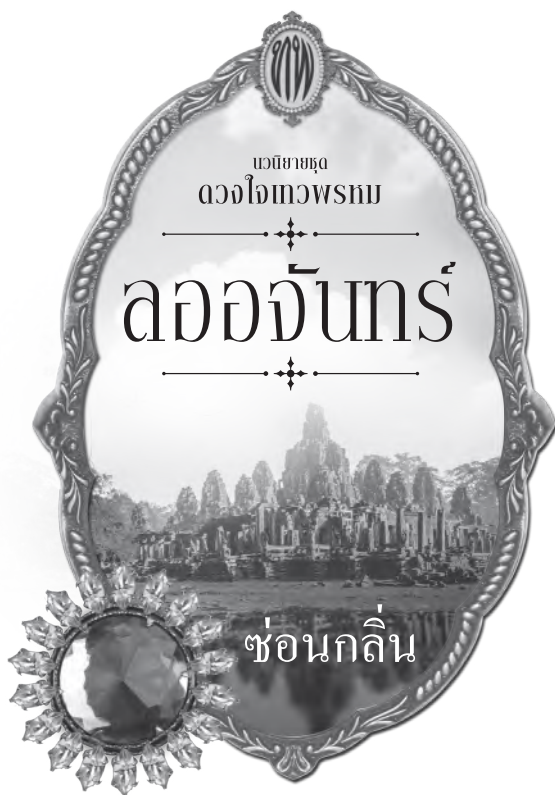
ล่อใจจันทร์

ร้อยยี่สิบหน้าพาราสองดวงใจ

ช่อนกลิ่น

ร้อยเรียงความประทับใจ

จาก **สุภาพบุรุษจุฬาราช** ผู้...ดวงใจเทวพรหม

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดองเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

พิ ม ฑั ค ำ

สำนักพิมพ์
สุนทรียแห่งรัก
ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๖๗๕

ลออจันทร์

ผู้เขียน : ชอนกลีน

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : ตุลาคม ๒๕๕๘ พิมพ์ครั้งที่ ๒ : มีนาคม ๒๕๕๙ พิมพ์ครั้งที่ ๓ : กรกฎาคม ๒๕๖๐
พิมพ์ครั้งที่ ๔ : มีนาคม ๒๕๖๒ พิมพ์ครั้งที่ ๕ : พฤษภาคม ๒๕๖๒ พิมพ์ครั้งที่ ๖ : กันยายน ๒๕๖๓
พิมพ์ครั้งที่ ๗ : พฤษภาคม ๒๕๖๔ พิมพ์ครั้งที่ ๘ : มกราคม ๒๕๖๕ พิมพ์ครั้งที่ ๙ : มีนาคม ๒๕๖๕
พิมพ์ครั้งที่ ๑๐ : เมษายน ๒๕๖๕ พิมพ์ครั้งที่ ๑๑ : กันยายน ๒๕๖๕ พิมพ์ครั้งที่ ๑๒ : กันยายน ๒๕๖๖
พิมพ์ครั้งที่ ๑๓ : มีนาคม ๒๕๖๗

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อการสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์

เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-2291-5

ราคา ๒๗๕ บาท

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสภาพบุ๊คส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัตธญา โลกิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจริญ โลกิตสถาพร รองบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมพร สกุลบัณฑิต หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศรัณย์รัชต์ เขียวไกรเวช

หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พิชัย แต่แดงเพชร หัวหน้ากองบรรณาธิการจัดสรรนวนิยาย : พัทธพร บุญส่ง

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขไชย

บรรณาธิการเล่ม : วีรยา กิจสมุทร พิสูจน์อักษร : สุวิชา สุวีฑูต

ออกแบบปก : generalthings@gmail.com รูปเล่ม : สุพิน มาลัยทอง

สภาพบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสภาพบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการจัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน

พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือโทร. ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๔๑

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำนักเขียน

หลังจากนิยายชุดสุภาพบุรุษจุฑาเทพ เปิดตัวและวางแผงครั้งแรกในเดือนมีนาคม ๒๕๕๔ ก็ได้รับการตอบรับจากแฟนนิยายเป็นจำนวนมาก ทั้งยังถูกนำไปทำเป็นละครที่มีผู้คนพูดถึงเช่นกัน ทำให้มีแฟนนิยายและละครมากมายเรียกร้องมาทางสำนักพิมพ์และนักเขียนทั้งห้าคนให้มีการทำภาคต่อของนิยายชุดนี้

หลังจากพิจารณาจากกลับมาจากแคนาดาในเดือนตุลาคม ๒๕๕๖ จึงชวนนักเขียนอีกสี่คนมาประชุมกันว่าจะทำอะไรกับความต้องการของแฟนนิยายอันมากมายเช่นนี้ แล้วในที่สุดก็สรุปได้ว่า เราทั้งห้าคนจะทำนิยายภาคต่อของสุภาพบุรุษจุฑาเทพกัน

การประชุมในครั้งนั้นยังได้มีการพูดคุยถึงแนวทางและพลอตหลักที่จะใช้เขียนในชุดที่สอง เพราะต้องตัดสินใจหลายเรื่อง โดยเฉพาะช่วงเวลาที่จะเกิดขึ้นในเรื่อง จนกระทั่งมาจบลงที่จะเขียนเกี่ยวกับรุ่นลูกของคุณชายทั้งห้า เพราะปมพลอตหลักอีกอันหนึ่งที่นักเขียนทุกคนรู้สึกราวกับจะสามารถต่อยอดได้ก็คือ การทำสัญญากันระหว่างหม่อมเจ้าวิชชากรกับหม่อมราชวงศ์เทวพันธ์ที่ต้องการทำให้ทั้งสองราชสกุลเกี่ยวดองกันสืบไป โดยชุดที่แล้ว แม้สองตระกูลจะถูกคาดหวังให้เกี่ยวดองกัน แต่มีอันต้องแคล้วคลาดกันไปทุกคู่ เนื่องจาก

คุณชายแต่ละคนต้องการกำหนดชีวิตของตนเอง การทำนิยายในชุดนี้พวกเราจึงคิดว่า น่าจะจับทั้งสองราชสกุลมาเกี่ยวตอกกันให้สำเร็จ ซึ่งคงเป็นการจบซีรีส์ที่สวยหรูทีเดียว

หลังจากนั้น ต่างคนก็ต่างแยกย้ายกันไปทำพลอตและเก็บเกี่ยวข้อมูล แต่ด้วยความที่แต่ละคนมีเวลาว่างไม่ตรงกัน ทำให้โปรเจกต์นี้ต้องเลื่อนมาเรื่อยๆ จนกระทั่งผ่านไปสองปีเต็มจึงสามารถคลอดนิยายชุดดวงใจเทวพรหมออกมาได้

โดยส่วนตัวแล้ว เมื่อพี่ณาราชวนทำภาคต่อของสุภาพบุรุษจุฑาเทพ ผมไม่ลังเลเลยที่จะตอบตกลง เพราะมีแฟนฯ หลายคนอยากให้เขียนเรื่องราวเกี่ยวกับเวียงพูกำอีกสักเรื่องด้วย รวมทั้งตัวเองก็ยังทิ้งปมอะไรหลายๆ อย่างในเรื่อง *คุณชายรัชชานนท์* เอาไว้ เพราะคิดว่าจะนำมาเขียนเป็นภาคพิเศษเมื่อมีโอกาสนะไม่ว่าจะเรื่องบักจ่อยที่ยังไม่มีคู่ เรื่องเจ้าวีระวงศ์ซึ่งหลายคนสงสัยว่าเขามีบทบาทอะไรมากกว่านี้หรือไม่ เรื่องหลังนี้มีการวางโครงเรื่องเอาไว้คร่าวๆ แล้วด้วยซ้ำ จึงรีบตอบตกลงทำทันที

การเรียบเรียงพลอตในครั้งนี้มีแรงกดดันมหาศาล เพราะสุภาพบุรุษจุฑาเทพเป็นที่พูดถึงมากในวงกว้าง และเป็นที่รู้ๆ กันอยู่ว่า การทำภาคต่อจากนิยายชุดหรือละครที่ประสบความสำเร็จนั้นไม่ง่ายเลย ฉะนั้นจึงต้องมีการทบทวนเรื่องราวเก่าๆ อีกครั้ง โดยการหยิบนิยายชุดเดิมมาอ่านซ้ำ จนพบว่าเรื่อง *คุณชายรัชชานนท์* นั้นมีเสน่ห์ตรงที่มันเป็นเรื่องเกี่ยวกับการผจญภัย อีกทั้งยังเป็นนิยายพาฝันแบบเจ้าชายเจ้าหญิง รวมทั้งเป็นแนวตบจูบจับกุกักเกเฮฮาด้วย ฉะนั้นในชุดที่สองก็สมควรทิ้งกลิ่นอายทั้งหลายเหล่านั้นไป ปัญหาคือจะทำอย่างไรให้คงกลิ่นอายเดิมๆ แต่ไม่ให้ผู้อ่านรู้สึกว่ ‘นี่มันก็ *คุณชายรัชชานนท์* เหมือนเดิมนี่นา’

จากปัญหาทั้งหมดนั้น จึงต้องพยายามดึงเอาส่วนประกอบต่างๆ เขียนลงในกระดาษแล้ววางกระจายเต็มพื้นห้อง จากนั้นก็ลองคละกันดู ทำให้เกิดเป็นการดำเนินเรื่องราวเดิมๆ ที่แปลกใหม่ไป จนในที่สุดก็ได้พลอตเรื่อง *ลออ-จันทร์* ออกมา ซึ่งก็จะได้อารมณ์เหมือนเรื่อง *คุณชายรัชชานนท์* อย่างละนิดอย่างละหน่อย รวมถึงเรื่องภาษาอีสานที่มีการพูดถึงมากในวงกว้าง ทั้งในแง่ดีและไม่ดี เพราะปัญหาอย่างหนึ่งที่เป็นพีดแบ็กกลับมาจาก *คุณชายรัชชานนท์* ก็คือ นักอ่านส่วนใหญ่ไม่เข้าใจภาษาอีสาน (แน่นอนครับว่าภาษาอีสาน ไม่ใช่ภาษาลาวแต่

อย่างใด) ในเล่มนี้จึงมีการปรับภาษาให้เข้าใจง่ายขึ้น และลดบทบาทของภาษา
ที่อาจทำให้อ่านเข้าใจยากลงเล็กน้อย แต่ก็ยังพอมีอยู่ อาจเพี้ยนๆ ไปบ้าง
ก็ขอภัยชาวอีสานทุกคนด้วยนะครับ เพราะผู้เขียนอยากให้อยู่ตรงกลางพอดี

ตอนคุณชายรัชชานนท์วางแผน ก็มีหลายท่านสงสัยและหวั่นเกรงว่าทำไม
ต้องเป็นภาษานี้ ผมก็จะขอชี้แจงเล็กน้อยว่า มันเป็นเพราะเรื่องราวเกิดขึ้นใน
ประเทศสมมุติที่อยู่รอบๆ ประเทศไทย ในภูมิภาคอาเซียน การนำภาษาอังกฤษ
ฝรั่งเศส เยอรมัน หรือภาษาจีนมาใช้ก็คงไม่เหมาะนัก เพราะคงดูเป็นเผ่าพันธุ์
ที่แปลกแยกสันติ จึงใช้ภาษาถิ่นในโลเกชั่นของเรื่อง ซึ่งก็คือจังหวัดหนองคาย
จึงเป็นที่มาของการใช้ภาษาอีสานที่เป็นส่วนประกอบของเรื่อง เพราะโดยส่วนตัว
แล้วคิดว่าเป็นภาษาที่น่ารักดี คุณภรรยาก็เป็นคนอีสาน เวลานั้นฟังคนอีสาน
พูดกันแล้วรู้สึกเพลิดเพลินและมีความสุขสนุกสนานอยู่ในคำ แม้จะฟังไม่เข้าใจ
ร้อยเปอร์เซ็นต์ก็ตาม

อีกส่วนหนึ่งที่ทำให้ตกตื้นมากก็คือ โลเกชั่นและภาษาในเรื่องที่หลายคน
นำไปผูกโยงกับการเมืองของประเทศเพื่อนบ้าน ผมขอชี้แจงตรงนี้เล็กน้อยว่า
มันไม่ได้เกี่ยวอะไรกันเลย นิยายคุณชายรัชชานนท์และลออจันทร์นั้น เป็นเพียง
นิยายพาฝัน มิใช่นิยายอิงประวัติศาสตร์ เกิดจากจินตนาการของผู้แต่งเพื่อ
ความสนุกรื่นรมย์ของผู้อ่านเท่านั้น มิได้มีการหยิบยกเอาประวัติศาสตร์ชาติใด
มาแปลง และผมก็หวังใจว่า นักอ่านที่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้จะสนุกและผ่อนคลาย
ความตึงเครียดอันเกิดจากภาวะเศรษฐกิจที่กำลังร้อนแรงในขณะนี้ได้ไม่มาก
ก็น้อย

สุดท้ายนี้ต้องขอขอบคุณทุกคนที่มีส่วนทำให้ลออจันทร์กลายเป็นผลงาน
นิยายเล่มที่ ๓๑ ของช่อนกลิ้งจนได้ ขอขอบคุณสำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์
ขอบคุณนักเขียนทั้งสี่ท่านที่ร่วมงาน ทำพลอต ช่วยคิด ช่วยแก้ปัญหาร่วมกัน
ขอบคุณคุณละอองอักษรที่ให้คำปรึกษา ขอขอบคุณภรรยาและพี่บ๊อมสำหรับ
เรื่องภาษาอีสาน ขอขอบคุณแฟนคลับ ขอขอบคุณเด็กสวนช่อนกลิ้งที่คอยให้กำลังใจ

ขอบคุณจากใจ
ช่อนกลิ้ง

“หนังสือและการอ่านคือชุมพลแห่งความคิดสร้างสรรค์”

บทนำ

รถเมอร์เซเดส-เบนซ์ ดับเบิลยูหนึ่งสี่คิวเอ็น สีดำมันปลาบกำลังแล่นไปตามถนนเจริญกรุง มุ่งหน้าสู่อำณาจักรจุฬาเทพอันกว้างใหญ่ริมแม่น้ำเจ้าพระยา ที่เบาะด้านหลัง หม่อมราชวงศ์รัชชานนท์ซึ่งกำลังอ่านข่าว เขาทรายแกแล็คซี่ อำลาตำแหน่งแชมป์โลกและป้องกันแชมป์โลกรุ่นซูเปอร์ฟลายเวทอยู่ ก็มีอันต้องละลายตาขึ้นแล้วหันไปมองภรรยาที่นั่งหน้าจั่งอยู่ข้างๆ หลังจากเธอทำเสียงจี้จี้ก็ใจไม่พอใจ

“เป็นอะไรจ๊ะ...สรว้อยฟ้าที่รัก”

“เบื่อคนสนใจแต่หน้ากมวย” ภรรยาเอ่ยหน้างอ

รัชชานนท์หัวเราะเบาๆ เพราะแม่สรว้อยฟ้ามีอายุใกล้จะห้าสิบแล้ว แต่ก็ยังดูสะสวย แม้ในยามเงี้ยวอดเรียกร้องความสนใจจากเขาเช่นนี้ เธอก็ยังเปี่ยมไปด้วยเสน่ห์ไม่เปลี่ยนแปลง บางครั้งก็ทำให้เขาอดนึกไปถึงหญิงสาวทโมนไพรเมื่อสามสิบปีก่อนขึ้นมาไม่ได้ แทบไม่อยากเชื่อสายตาตัวเองเหมือน

กันว่า เธอจะเปลี่ยนแปลงมาเป็นสาวสูงวัยมาดไฮโซได้ถึงเพียงนี้

“ถามจริง นักมวยกับเมียเหี้ย อะไรสำคัญกว่ากันคะ”

“ก็ต้องเป็นเมียสิ” รัชชานนท์ตอบพร้อมกับพับหนังสือพิมพ์วางไว้ข้างตัวแล้วโอบไหล่ภรรยาตึงมาแนบร่าง

“เมียกลับมาทั้งที่ แทนที่จะสนใจกัน” สร้อยฟ้าค่อนข้างน้ำเสียงอ่อนลง

“สนใจสิ” เขาเอ่ยเอาใจพร้อมกับจูบที่หน้าผากเธอพอดใหญ่ ก่อนจะรีบเปลี่ยนเรื่องไปทันทีเพราะไม่อยากให้ภรรยาร้องไห้ไปกันใหญ่ “แล้วไปเข้าเฝ้าเจ้านางจันทราวันนี้เป็นอย่างไบบ้างล่ะจ๊ะ”

“ก็เหมือนเดิมแหละค่ะ เจ้านางทรงตื่นเต้นมากเรื่องที่จะนำสร้อยอัณจาภักะมาแสดงโชว์ที่เมืองไทยพร้อมกับสินค้าหัตถกรรมของเวียงพูกำรับสั่งถามฉันบ่อยๆ ว่าเจทีฮอลล์ที่ปิดปรับปรุงเพื่องานนี้จะเสร็จทันไหม”

เจทีฮอลล์ที่สร้อยฟ้าพูดถึงนั่นก็คือ ห้องโถงใหญ่สำหรับจัดแสดงสินค้าที่มีขนาด ๓,๖๐๐ ตารางเมตร บนชั้นที่สี่ของห้างสรรพสินค้าเจทีเซ็นเตอร์ ซึ่งเป็นศูนย์การค้าแบบครบวงจรภายใต้แนวคิดในการจำหน่ายสินค้าแห่งเดียวเบ็ดเสร็จที่รัชชานนท์เป็นผู้ก่อตั้งขึ้นมานั่นเอง โดยหลังจากที่เจ้าสัวซึ่งซึ่งมีศักดิ์เป็นตาของเขาเสียชีวิตลง ห้างหยกฟ้าก็กลายเป็นมรดกตกทอดมาถึงเขาและหม่อมราชวงศ์พุฒภัทร แต่ด้วยงานช่วยเหลือสังคมของคุณหมอหนุ่มในขณะนั้นรัดตัวเหลือเกิน อีกทั้งยังต้องดูแลนักเรียนในโรงเรียนแพทย์ด้วย จึงมอบหมายให้เขาเป็นผู้จัดการดำเนินงานแทนทั้งหมด โดยต่างถือหุ้นในบริษัทหยกฟ้ากันคนละครึ่ง

แต่หลังจากบ้านเมืองเริ่มขยายตัวขึ้นเป็นลำดับ ทำให้ความต้องการสินค้าและบริการของคนไทยเพิ่มมากขึ้นตามไปด้วย รัชชานนท์จึงคิดว่าห้างหยกฟ้าคงไม่อาจตอบโจทย์ได้แน่ เพราะมีขนาดเล็กและไม่สามารถขยายได้เนื่องจากถูกสถานที่ราชการขนาบทั้งสองข้าง จึงชักชวนเหล่าสิงห์จุฬาเทพมาลงทุนเปิดบริษัทเจที ดีเวลลอปเม้นต์ จำกัด อีกบริษัทหนึ่งในปี

๒๕๒๕ หลังจากพวกเขาพร้อมกันลงทุนเปิดบริษัทเจที พร็อพเพอร์ตี้กรุ๊ป จำกัด (มหาชน) ดำเนินงานด้านอสังหาริมทรัพย์ที่มีหม่อมราชวงศ์ธรราร เป็นประธานกรรมการบริษัทไปแล้วเมื่อหลายปีก่อน ทั้งนี้เพื่อให้ เจที ดีเวลลอปเมนต์ เป็นศูนย์กลางการบริหารงานศูนย์การค้าแบบครบวงจรได้อย่างเต็มที่ โดยมีตัวเขาเองเป็นประธานกรรมการบริษัท

หลังจากนั้นจึงใช้พื้นที่บริเวณราชประสงค์ซึ่งเป็นทรัพย์สินของบริษัท เจที พร็อพเพอร์ตี้กรุ๊ป สร้างห้างสรรพสินค้าเจทีเซ็นเตอร์สูงห้าชั้น พร้อมกับอาคารโรงแรมเจทียี่สิบห้าชั้น และอาคารสำนักงานอีกสิบสี่ชั้น จนสามารถเปิดให้บริการได้ในปี ๒๕๓๐ เป็นต้นมา

“น่าจะเสร็จทันนะ ตอนนี้อย่าให้คนงานเร่งมือกันทั้งวันทั้งคืน ไม่น่ามีปัญหาอะไร”

“ก็ดีค่ะ เพราะทางเวียงพูกาก็ออกข่าวครีโกโรมมาตั้งแต่กลางปีแล้วว่าจะใช้ห้างเจทีของเราเป็นที่จัดแสดง ถ้าเสร็จไม่ทันละแย่เลย”

“ของสำคัญจะเดินทางออกนอกประเทศทั้งทีสินะ ก็เลยตื่นเต้นกันใหญ่”

“ก็คงอย่างนั้นแหละค่ะ”

“สร้อยอัจนจักระ” ราชานนท์เอ่ยจึงมำ “ได้ยินว่ามีอาถรรพ์ด้วยใช่ไหม”

“ค่ะ เป็นตำนานเก่าแก่เล่าต่อๆ กันมา” สร้อยฟ้าหัวเราะราวกับเป็นเรื่องไร้สาระ “ว่ากันว่าไพลินเม็ดใหญ่นั้นเป็นดวงตาที่สามตรงหน้าผากของพญานาคนะค่ะ มันเลยได้ชื่อว่าไพลินอัจนจักระ หรือ The Third Eye Sapphire พอพญานาคตนนั้นถูกเจ้าเมืองพมพาสังหารแล้วควักเอาดวงตาที่สามออกมาเก็บไว้ พญานาคตัวพ่อรู้เข้าก็โกรธแค้นมาก เลยสาปแช่งเอาไว้ให้เกิดหายนะแก่ผู้ครอบครองทุกๆ สิบแปดปี”

“ถ้าเป็นแค่ตำนาน ทำไมคนถึงเล่าลือกันจนมาเข้าหูฉันได้ละ”

“จริงๆ ก็ไม่มีใครพูดถึงนานแล้วนะค่ะ แต่พอเจ้าชายสหสร้างสีองค์รัชทายาทในเจ้าหลวงรังสิมันต์สิ้นพระชนม์ด้วยโรคพระทัยวายพร้อมๆ

กับการเกิดอุทกภัยครั้งใหญ่ในเวียงพุกคำเมื่อสิบสี่ปีก่อน ผู้คนก็เลยเอามาผูกโยงกับตอนเสียเวียงให้นายพลเซกอง กับตอนที่นายพลเซกองถูกเจ้าหลวงรังสิมันต์โค่นล้มอำนาจ ซึ่งช่วงเวลาทั้งสามเหตุการณ์ กินเวลาสิบแปดปีตามคำสาปแช่งของพญานาคตนนั้นพอดีค่ะ”

“จริงสิ” รัชชานนท์เกาแดงอย่างครุ่นคิด “ตอนเวียงแตก สร้อยก็เพิ่งเกิด ตอนเราไปกู้เวียงกัน ตอนนั้นสร้อยก็อายุสิบแปดพอดี แล้วสิบแปดปีต่อมา เจ้าชายรัชทายาทก็สิ้นพระชนม์ด้วยโรคพระทัยวายทั้งที่ไม่มีวิเวรมาก่อนน่าจะเป็นโรคนั้น แกรมมีอุทกภัยใหญ่อีกต่างหาก มีนาคนึงเอามาถือกันแบบนี้แล้วสร้อยยังคิดว่ามันเป็นเรื่องบังเอิญอยู่เธอ”

“เจ้าชายสหัสสร้างสี่ทรงเป็นโรคพระทัยมาตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์แล้วค่ะ แต่ทางราชสำนักปิดเอาไว้ พอพระโรคกำเริบจนถึงขั้นสิ้นพระชนม์ ผู้คนที่ไม่รู้มาก่อนจึงประหลาดใจ คนเวียงยังงมงายเรื่องอาถรรพ์ไสยศาสตร์อยู่เยอะค่ะ พอมีคนมาปลุกกระแสก็เลยยิ่งเชื่อกันเข้าไปใหญ่ว่ามันเป็นเพราะสร้อยนั่นจริง ๆ ถึงขั้นมีการเรียกร้องให้ทำลายสร้อยนั่นทิ้ง”

“แต่เจ้าหลวงก็ไม่ได้ทำ”

“ค่ะ เจ้าหลวงเป็นคนสมัยใหม่และก็รู้ดีว่าพระราชบุตรมีพระวรกายอ่อนแอ เลยไม่เชื่อ โปรดให้เก็บสร้อยอัจฉนาจักรเอาไว้ในพิพิธภัณฑสถานในพระราชวังแล้วเปิดให้คนเข้าชมเสียเลย โดยไม่อนุญาตให้ใครเอาไปทำพิธีอะไรทั้งสิ้น ไม่นานข่าวการเรียกร้องให้ทำลายสร้อยก็ซาลงค่ะ”

รัชชานนท์พยักหน้า “มีตำนานลึกลับแบบนี้ก็ดีนะ คนไทยชอบ สงสัยคงจะแหกกันมาดูไม่แพ้คราวที่เลื้อยหยกจักรพรรดิจินถูกนำมาแสดงที่ห้างบางกอกบาซาร์ จำได้ไหม”

“จำได้สิคะ ตอนนั้นห้างเรายังเป็นห้างเล็กๆ อยู่เลย คุณชายพาฉันกับลูกๆ ไปดู ตามูกับยายกัณอายุสิบสองสิบสามเองมั้ง สองคนนั้นตื่นตาตื่นใจกันใหญ่” สร้อยฟ้าเอ่ยถึงหม่อมหลวงภูวนศกับหม่อมหลวงกัณฐิกา ลูกชายและลูกสาวอันเป็นที่รักแล้วก็ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ก่อนจะนึกขึ้นได้

“เออพูดถึงตาฏ ปีนึงคราวเป็นเจ้าภาพจัดงานวันเกิดของย่าอ่อน ไม่รู้จะจัดการกันไปถึงไหนแล้วนะคะ งานจะเริ่มเย็นนี้แล้ว”

“โอ๊ย ไม่ต้องห่วงลูกชายสร้อยหрок รายนั้นลงทำอะไรแล้วก็ต้องทำให้สำเร็จ แล้วก็ต้องทำให้สมบูรณ์แบบเสียด้วย ทำอย่างกับไม่รู้จักลูกตัวเองนั่นแหละ เจ้านั้นนะมันหนึ่งในห้าลึงจุฑาเทพเชียวนะ” รัชชานนท์ตอบ นึกไปถึงมาดเข้มจอมเจ้ากี้เจ้าการของภุชเณศ บุตรชายคนโตของตนขึ้นมา

“แหม ที่ตัวเองเป็นห้าลึงหั้นะคะ ที่ลูกฉันให้เป็นลึง” สร้อยฟ้าค้อนคั่วก เพราะใครๆ ทัวกรุงก็ขนานนามให้เหลาลูกชายคนโตของห้าลึงห้จุฑาเทพ เป็นห้าลึงห้จุฑาเทพรุ่นที่สอง จะมีก็แต่รัชชานนท์กับพี่น้องที่เรียกเป็นห้าลึง จุฑาเทพทุกที

“ก็มันลึงจริงๆ นี่นา รวมตัวกันที่ไรได้ปวดหัวทุกที” เขาหัวเราะ

“ทำอย่างกับสมัยหนุ่มๆ คุณชายไม่ทำให้หม่อมย่าเอียดกับย่าอ่อน ปวดหัวนั่นแหละ” สร้อยฟ้าค้อนให้อีกทีพร้อมกับพาดฝ่ามือลงบนอกสามี “นี่นะ มาว่าลูกฉัน”

“โอ๊ย” รัชชานนท์แกล้งร้องลั่น ก่อนจะหยิกแก้มภรรยาอย่างหยอก เอ็น “แหม ใครก็ตีไม่เจ็บเท่าเจ้าสร้อยฟ้าของฉัน”

“ขึ้นว่าลูกฉันอีก จะหยิกให้เนื้อเขียวด้วยเสียเลย”

“ไม่แล้วจ๊ะ” รัชชานนท์หัวเราะ

ไม่นานนัก รถก็เคลื่อนตัวมาจอดที่หน้ารั้วอัลลอยลวดลายวิจิตรที่มี ตราราชสกุลจุฑาเทพประดับหรา ซึ่งธรรล้งให้เปลี่ยนจากประตูไม้เก่าแก่ มาเป็นแบบนี้เมื่อหลายปีก่อน

คนขับรถบิบบแตรเสียงดัง ไม่นานก็มีเด็กหนุ่มวิ่งมาเปิดประตูให้ รัชชานนท์มองดูคนที่มาเปิดประตูแล้วก็ยกมือไปถึงสมัยที่ตนเป็นหนุ่ม เจ้าสำราญ ตอนนั้นมาหว่านน้ำกลับบ้านแทบจะทุกวัน เมื่อกลับมาก็จะเห็น เจ้าสมบุญนั่งสัปหงกคอยเปิดประตูให้อยู่ทุกครั้งไป แต่บัดนี้คงไม่เห็นอีกแล้ว

เพราะสมบุญตอนนั้นกลายเป็นเจ้าของอู่สามล้อไปแล้ว คงไม่มีเวลามาเปิดประตูให้เขาอีกแน่

“จอดส่งฉันที่หน้าวังนะ” รัชชานนท์เอ่ยกับคนขับรถที่พยักหน้ารับคำ

“อ้าว คุณชายจะไม่เข้าบ้านก่อนหรือคะ” สร้อยฟ้าเอ่ยถามอย่างแปลกใจ เพราะหลังจากทำสิ่งห้จุฑาทิพย์แต่งงานกันหมดแล้ว วังที่เคยกว้างขวางก็คับแคบลงด้วยสมาชิกที่เพิ่มมากขึ้น

เหล่าคุณชายทั้งสี่จึงต่างคนต่างปลูกเรือนขึ้นมาใหม่ภายในบริเวณวัง เพื่อสร้างครอบครัวของตัวเอง โดยหม่อมราชวงศ์ธรรมาธิยังคงอยู่กับครอบครัวในวังจุฑาทิพย์ ส่วนที่เรือนริมหน้านั้น ชันบนก็ทำเป็นห้องประชุมของเหล่าทำสิ่งห้จุฑาทิพย์รุ่นที่สอง ชั้นล่างก็ต่อเติมให้เป็นห้องนอนสำหรับทวดอ่อน พร้อมกับจ้างพยาบาลพิเศษมาคอยดูแลสืบสืบด้วย เพราะท่านสุขภาพไม่ค่อยแข็งแรงนัก

“พี่ชายใหญ่โหร. ไปหาฉันที่ออฟฟิศเมื่อเช้า บอกมีเรื่องสำคัญจะคุยด้วย แต่ฉันบอกมีเรื่องสำคัญกว่าต้องทำก่อน คือต้องไปรับสร้อยที่สนามบินก็เลยต้องมาเล่าซ้ำว่าคนอื่นจะ” รัชชานนท์หยอดคำหวานจนภรรยาอึดเป็น “ป้านี้คงมากันครบแล้ว ฉันไม่อยากให้คนอื่นรอนะ”

“ค่า...เชิญตามสบายค่ะ เดี่ยวเก็บของเสร็จแล้วฉันจะตามมาค่ะแล้วกันนะคะ ทำสิ่งห้จุฑาทิพย์มารวมตัวกันแบบนี้ กลุ่มแม่บ้านจุฑาทิพย์คงได้รวมตัวกันด้วย”

“จ๊ะ” รัชชานนท์หอมแก้มภรรยาหนึ่งฟอด ขณะรถจอดที่หน้าอาคารสีครีมสองชั้นหลังใหญ่ ซึ่งมียอดโดมสูงอยู่เหนือหลังคากระเบื้องว่าวสีแดงสด ที่ยอดโดมนั้นเองคือที่รวมตัวกันของเหล่าทำสิ่งห้จุฑาทิพย์ตั้งแต่สมัยหนุ่มๆ จนกระทั่งถึงวันนี้

รัชชานนท์ลงจากรถแล้วก้าวขึ้นไปตามขั้นบันไดหินอ่อน เมื่อผ่านเข้าไปในตัวบ้านก็เห็นที่โถงใหญ่กำลังจัดเตรียมสถานที่ที่กันอยู่อย่างระมัดระวัง จึงเดินเลี้ยวไปขึ้นบันไดซึ่งทอดตัวสู่ห้องโถง

ไม่ทันเปิดประตู รัชชานนท์ก็ได้ยินเสียงหัวเราะครืนเคร่งดังออกมา ทำให้รู้ว่าตัวเองคงมาเป็นคนสุดท้ายจริงๆ

เมื่อเปิดประตูเข้าไป คุณชายทั้งสามที่กำลังนั่งล้อมโต๊ะไม้สักก็หันมามองเขาเป็นตาเดียว ก่อนจะพากันเผยยิ้มต้อนรับ หม่อมราชวงศ์ธรรตเป็นผู้ใหญ่ลูกขึ้น แม้จะมีอายุย่างหกสิบห้าปีแล้ว แต่ก็ยังดูคล่องแคล่วทะมัดทะแมง ด้วยเป็นคนชอบบุกป่าฝ่าดง ค้นหาอารยธรรมโบราณอยู่เป็นประจำราวกับเป็น อินเดียน่า โจนส์ เมืองไทย จึงทำให้ร่างกายแข็งแรงและสมารถได้อย่างที่ควรจะเป็น

“ไง ชายเล็ก สร้อยฟ้าปล่อยตัวมาแล้วหรือ” ธรรตบไหล่เขา

“แหม พี่ชายใหญ่ก็ พูดเสียอย่างกับผมเป็นสัตว์เลี้ยงของสร้อยจั่นแหละ ถึงได้ถูกกักตัวแบบนี้”

“โอ๊ย... ไร่เรื่องกล้วยเมียของหม่อมราชวงศ์รัชชานนท์นะ เมื่อก่อนมันระบือไปไกลถึงวอชิงตันเซียนนะ” หม่อมราชวงศ์ปวรจุญเอ่ยอ้างถึงเมืองสุดท้ายที่เขาไปเป็นเอกอัครราชทูตก่อนที่จะเกษียณอายุ หยอกเย้าน้องชาย เรียกเสียงครืนเคร่งจากทุกคนไม่น้อย ก่อนจะลุกขึ้นแล้วเลื่อนเก้าอี้ให้

“มานั่งนี้สิ เตี่ยฉันรินเครื่องดื่มให้”

พุดจบปวรจุญก็เดินไปที่เคาน์เตอร์บาร์แล้วจัดการผสมเครื่องดื่มให้เหมือนเคย ทั้งที่ตัวเองเคยก้าวถึงจุดสูงสุดในอาชีพการเป็นนักการทูต โดยเป็นถึงเอกอัครราชทูต ณ กรุงวอชิงตันดี.ซี. แต่ก็ยังไม่ทิ้งนิสัยชอบดูแลพี่น้องเหมือนเดิม

“มานั่งลิชายเล็ก” หม่อมราชวงศ์พุฒภัทรวทบที่เบาะเก้าอี้พร้อมร้องเรียกน้องชายร่วมมารดา

เมื่อรัชชานนท์เดินไปทรุดตัวลงนั่งประจำที่ ปวรจุญจึงวางเครื่องดื่มเอาไว้บนโต๊ะตรงหน้าเขา

“ขอบคุณครับพี่ชายจุญ”

“ไม่เป็นไร” ปวรจุญบไหล่ น้องชายแล้วทรุดตัวลงนั่ง

“เมื่อวานพี่ชายภัทรได้เข้าประชุมตรวจรับงานอาคารศูนย์การแพทย์หรือเปล่าครับ ผมยุ่งมากก็เลยไม่ได้ไปร่วมประชุมด้วย ไม่รู้มีปัญหอะไรหรือเปล่า”

“เข้าลิ ก็ไม่มีอะไรนะ บริษัทของนายรับผิดชอบได้ดี งานก่อสร้างเสร็จตามกำหนดทุกอย่าง หลังจากนั้นคงได้มีที่พึ่งให้คนป่วยเพิ่มขึ้นอีกเยอะ” พุฒิภัทรตอบ เพราะหลังจากเกษียณแล้วเขาก็กังยังรับงานเป็นอาจารย์พิเศษในโรงเรียนแพทย์อยู่อีก และยังได้เป็นประธานกรรมการอำนวยการสร้างอาคารศูนย์การแพทย์ที่บริษัทมหาชนคอนสตรัคชั่นกำลังก่อสร้างให้อยู่ด้วย

“นั่นก็ดีครับ” รัชชานนท์ยิ้ม ก่อนจะเอ่ยอย่างนึกขึ้นได้ “เอ...แล้วชายพิรียังไม่มาหรือครับ ผมนึกว่าผมจะเป็นคนสุดท้ายเสียอีก”

“มาแล้วครับ” ไม่ทันขาดคำ เสียงของพลอากาศเอก หม่อมราชวงศ์รณพีร์ ก็ดังมาจากทางประตู ก่อนที่นายพลแห่งกองทัพอากาศจะก้าวเดินอาดๆ เข้ามา

รณพีร์นั้นนับได้ว่าเป็นคนที่มีรูปร่างดีที่สุดในหมู่พี่น้อง เนื่องจากเป็นทหารจึงมีมาดอันน่าเกรงขามประกอบเข้าไปด้วย ทำให้ตอนนี้เขาก็กังดูสมารถไม่แพ้ตอนเป็นหนุ่มๆ เลยทีเดียว แถมยังมีข่าวว่าเขาอาจได้ขึ้นถึงตำแหน่งผู้บัญชาการทหารอากาศในเร็ววันนี้อีกด้วย

“แหม ท่านนายพล มาช้ากว่าเพื่อนเลยนะ” ธราธรเอ่ยแซว

“มาช้าก็ยิ่งดีกว่าไม่มาครับ พี่ชายใหญ่” รณพีร์ยิ้มแป้น ก่อนจะเดินมาหยุดตัวลงนั่งประจำที่ โดยมีปวรจุเป็นผู้นำดื่มตามเคย

“ขอบคุณครับพี่ชายจุจ”

“ไม่เป็นไร” ปวรจุเอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่มตามเคย “แล้วนี่ทำไมถึงมาช้าละ หรือว่ากลับไปเป็นเสื่ออีก”

“อ๊วย พี่ชายจุจ เรื่องผู้หญิงผมเลิกไปตั้งนานแล้ว ที่มาช้าก็เรื่องวุ่นวายทั้งในและนอกสถานันแหละครับ ผมว่าเลือกตั้งกันต้นปีหน้าก็ไม่รู้ว่าเรื่อง

มันจะจบหรือเปล่านะครับ”

“เรื่องการเมืองอย่าพูดถึงเลยชายพี่” พุฒิภัทรเอ่ยปราม ก่อนจะหันไปหาธรร “มาพูดเรื่องที่พี่ชายใหญ่นัดพวกเรากันในวันนี้ดีกว่าครับ”

เมื่อถูกเตือนธรราก็ถอนหายใจออกมา “ที่เรียกพวกนายมาวันนี้ก็เพราะเห็นว่าทุกคนต่างวางเรื่องงานที่รัดตัวเพื่อมาร่วมงานวันเกิดของย่าอ่อนอย่างพร้อมเพรียงกันแล้ว พี่เห็นว่าครอบครัวประชุม ก็เลยอยากจะนัดพวกเราคุยถึงเรื่อง...ย่าอ่อน”

“ย่าอ่อน!” สีสึงห์จุฑาเทพร้องเป็นเสียงเดียวกัน ก่อนจะเป็นรัชนาหนท์ที่เอ่ยถามขึ้นด้วยความสงสัย “ทำไมหรือครับ”

“วันก่อนพี่เพิ่งพาย่าอ่อนไปเยี่ยมคุณอาเทวพันธ์ที่โรงพยาบาล”

“คุณอาเทวพันธ์หรือครับ เป็นอะไรมากหรือเปล่าครับถึงเข้าโรงพยาบาล” พุฒิภัทรอดถามไม่ได้ ด้วยจิตสำนึกของความเป็นนายแพทย์

“หมอบอกว่าเป็นเบาหวาน ความดัน แล้วก็โรคเครียด” ธรรถอนใจอีกครั้ง “กลับมาจากโรงพยาบาล ย่าอ่อนก็ซึมๆ ไป วันก่อนมะปรางเข้าไปพูดคุยด้วยถึงได้รู้ว่า ย่าอ่อนยังรู้สึกผิดอยู่ในใจเสมอที่ไม่อาจทำตามเจตนารมณ์ของท่านพ่อของพวกเราได้ เรื่องจะให้จุฑาเทพต้องกับเทวพรหม ยิ่งมาเห็นสภาพของคุณอาเทวพันธ์เป็นแบบนี้ก็ยิ่งทำให้ความรู้สึกลึกซึ้งในใจเพิ่มขึ้น”

“นั่นสิ นอกจากคุณเกษราที่ได้ดิบได้ดีแล้ว ลูกสาวอีกสองคนก็พลอยหายสาบสูญกันไปหมดอย่างนั้น ถึงจะร้ายจะดีกันขนาดไหนก็ยังเป็นลูกอยู่”

“ใช่...ก่อนกลับ ย่าอ่อนยังรับปากว่าจะช่วยตามหาสองคนนั้นอีกแรงด้วยนะ แต่คงไม่มีปัญญา เพราะอายุก็มากแล้ว เลยนั่งอมทุกข์อยู่คนเดียว”

“เอ...ที่พี่ชายใหญ่เรียกพวกเราในวันนี้ก็เพราะต้องการให้พวกเราช่วยกันตามหามารตีกับวิไลรัมภาหรือครับ แต่วิไลรัมภาเธอ...” รณพีร์ทอดเสียงลงเพราะไม่อยากพูดถึงเรื่องร้ายๆ ในอดีตที่หญิงสาวทำเอาไว้สืบเนื่องมาจนถึงทุกวันนี้

“ไม่หรอก” ธรรส่ายหน้า “พี่ไม่อยากให้คนจิตไม่ปกติอย่างนั้น

เข้าใกล้ยาอ่อนอีก เกิดวิไลร์ภาอาละวาดขึ้นมา ยาอ่อนอาจหลุดลงไปอีก เราคงทำได้เพียงอย่างเดียวคือต่อความหวังให้ท่านไปว่าเรากำลังตามหาตัว อยู่เหมือนเดิม แต่ไม่พบก็เท่านั้น ส่วนที่เรียกพวกเรามา ก็อยากจะให้พวก เราช่วยยกข้าวบูดูๆ ของพวกเรามา ให้หมั่นผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนไปดูแล ยาอ่อนมากขึ้นกว่าเดิม จะได้ไม่มีเวลาว่างมานั่งคิดมากเรื่องมารตีกับร่ำมาอีก”

“เรื่องนี้ไม่อยากหกรอกครับพี่ชายใหญ่” รัชชานนท์เอ่ย “พวกลูกๆ ของเราก็ผูกพันกับยาอ่อนกันมาก มีเวลาก็มักจะแวะเวียนกันไปพูดคุยเสมอ ตอนนี้อยากกันก็กลับมาช่วยงานเจ้าปู่ได้แล้ว คงจะตกลงแบ่งเวลากันมา ดูแลยาอ่อนได้มากขึ้นละครับ”

“แล้วตอนนี้วิไลร์ภาเธอยังส่งจดหมายมาให้ยาอ่อนอีกหรือเปล่าครับพี่ชายใหญ่” รณพีร์เอ่ยถาม เพราะหลังจากงานแต่งงานของเขากับเพียงขวัญ วิไลร์ภาก็หายตัวไป แต่กลับส่งจดหมายสาปแช่งมาที่วังจุฬาเทพ อยู่เนื่องๆ จนพี่ชายใหญ่ของเขาต้องเก็บจดหมายทั้งหมดมาตรวจสอบดูก่อน เพื่อไม่ให้ถึงมือยาอ่อน เพราะฉบับที่ท่านได้รับล่าสุดทำเอาท่านล้มป่วยไปหลายวันทีเดียว

แต่ยังไม่ทันขาดคำ เสียงโครมครามก็ดังขึ้นเสียก่อน หลังจากนั้น ก็มีเสียงเคาะประตูอย่างน่าตกใจ

“คุณพ่อคะคุณพ่อ เกิดเรื่องใหญ่แล้วค่ะ”

เมื่อได้ยินเสียงบุตรสาวคนเล็ก ธราธรก็ถึงกับหน้าตื่น รีบเดินไปเปิดประตูทันที เมื่อประตูเปิดออก หม่อมหลวงอณิษฐาก็ถลันเข้ามาเกาะแขนบิดา ไปหน้าอ้อมงาของเธอสาวนให้หนักถึงระวีว่าไฟตอนสาวๆ ที่เดียว ผิดกันก็แต่ตอนนี้ใบหน้าที่ควรแจ่มใสกลับซีดเผือดเท่านั้นเอง

“เกิดอะไรขึ้นลูกพลอย”

“คุณทวดคะ คุณทวดเป็นลมคะ พยาบาลบอกว่าจู่ๆ คุณทวดก็กรีดร้องออกมาแล้วก็ล้มพับไปคะ ตอนนี้คุณแม่กับพวกคุณอา กำลังไปที่เรือนริมน้ำแล้วค่ะ” อณิษฐาเอ่ยหอบๆ

“จึ้นรีบไปกันเถอะ” พุฒิกัทรเอ๋ยขึ้น ก่อนจะรีบรุดออกจากวังจุกาเทพ ไปยังเรือนรินน้ำอันเป็นที่พักพิงของย่าอ่อนเป็นคนแรก ด้วยจิตวิญญาณของความเป็นแพทย์

เมื่อเหล่าคุณชายจุกาเทพก้าวเข้าไปในห้องนอนของย่าอ่อน พวกเขา ก็พบว่าผู้สูงวัยกำลังนอนอยู่บนเตียง โดยมีเหล่าหลานสะใภ้ห้อมล้อมคอย ปลุกมพยาบาลอยู่ กรองแก้วนั้นดูจะทะมัดทะแมงในการนี้มากกว่าใคร เพราะเป็นถึงหัวหน้าพยาบาลของผู้ป่วยศัลยกรรมของโรงพยาบาลชื่อดัง

“ย่าอ่อนเป็นอะไรไปหรือแก้ว” พุฒิกัทรเอ๋ยถามด้วยความเป็นห่วง หลังจากมาถึงเป็นคนแรก ก่อนจะไปจับข้อมือย่าอ่อนเพื่อตรวจชีพจร

“เป็นลมไปนะค่ะ”

“ทำไมจู่ๆ ถึงเป็นลมได้” ธารธรเอ๋ย

“คงเพราะจดหมายฉบับนี้มั้งค่ะ” ระวีรำไทตอบพร้อมกับยื่นกระดาษ แผ่นหนึ่งให้สามี ก่อนจะเหลือบไปมองนางพยาบาลสาวคนใหม่เล็กน้อย

“นี่ย่าบอกนะว่า...”

“ค่ะ จดหมายจากคุณรัมภา คุณพยาบาลคนใหม่ไม่รู้ เห็นจำหน้าถึง ย่าอ่อนเลยเอามาให้ ถึงเป็นลมล้มพับไปแบบนี้ละค่ะ”

ธารธรรีบดึงกระดาษแผ่นนั้นมาดู เหล่าคุณชายที่เหลือจึงเคลื่อนตัว มายืนด้านหลังเพื่อให้เห็นข้อความในจดหมายฉบับนั้นด้วย

ผู้ใดไม่ยึดถือคำสัตย์ คำสัญญาที่ให้แก่เทพพรหม ขอให้ผู้นั้น พบแต่ ความวินาศ อยู่ก็เหมือนตายทั้งเป็น ตายไปขอให้ตกนรกหมกไหม้ อย่าได้ ผุดได้เกิด ขอให้ครอบครัวของมันเป็นหนี้บхайล่มจม ขอให้ตายอย่างทุกข์ ทรมาณ พบความวิบัติ จัญไร ด้วยน้ำมือของเทพพรหมไปชั่วลูกชั่วหลาน

วิไลรัมภา

เมื่ออ่านจบ หัวสิงห์จุฬาเทพก็เงยหน้าขึ้นมา ก่อนจะหันมองกันด้วย
สีหน้าตื่นตระหนก และหัวใจที่เต้นโครมครามด้วยความโหว่หวั่นต่อชะตา
กรรมของเจ้าของจดหมาย

๑

หม่อมหลวงภูธเนศ ก้าวลงจากรถบีเอ็มดับเบิลยูสีเข้ม ก่อนจะขยับสูทสีเทาอย่างดีให้เข้าที่ ขยับเนกไทอีกเล็กน้อย จากนั้นก็ก้าวยาวๆ เข้าไปด้านในวังจุฬาเทพด้วยฝีเท้าที่เร็วกว่าปกติ ใบหน้าคมเข้มเรียบเฉย ดูภายนอกเหมือนไม่มีความรู้สึกใดๆ หากภายในใจกลับเต็มไปด้วยความร้อนรุ่ม

ชายหนุ่มเดินผ่านโถงกลาง พนักงานทุกคนหยุดทำงานกันหมดแล้วต่างคนต่างรอคอยคำสั่งว่าจะเอาอย่างไรต่อ จะต้องเก็บของทั้งหมดกลับไป หรือจะเดินหน้าเณรมิตให้ที่นี่กลายเป็นสถานที่จัดงานเลี้ยงต่อไป

นี่คืออีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้เขาหงุดหงิด เพราะโดยนิสัยของเขา สิ่งที่เขาได้รับผิดชอบจะต้องสมบูรณ์แบบ หากมีข้อผิดพลาดแม้เพียงน้อยนิด เขารู้สึกได้ทันทีว่างานนั้นยังไม่ดีพอ

งานเลี้ยงวันเกิดของทวดอ่อนก็เช่นกัน ปีนี้เป็นคิวของเขา หลังจากบรรดาเหลนๆ ทุกคนตกลงกันว่าผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันเป็นเจ้าภาพ

จัดงานให้คุณทวดกันคนละปี แต่กลับต้องมาสะดุดหยุดลง และคงกลายเป็นประวัติที่ต่างพร้อยสำหรับเขาเป็นแน่

ขณะมองไปทั่วสถานที่จัดงานอย่างประเมินสถานการณ์อยู่นั้น ดวงตาคมกริบของเขาก็บังเอิญไปสะดุดกับพนักงานสาวคนหนึ่งเข้า เธอกำลังนั่งจับกลุ่มคุยกับเพื่อนๆ อยู่ใกล้เวที ใบหน้าที่ต้องแสงจากโคมระย้าทำให้เธอดูโดดเด่นกว่าใคร ผมของเธอสีเข้มยาวสลวย เรือนร่างที่อยู่ในชุดกึ่งยูนิฟอร์มก็ดูสมส่วน ทุกอย่างที่ประกอบเป็นเธอทำให้เขาถึงกับชะงัก โดยเฉพาะดวงตากลมโตเป็นประกายที่เพิ่งจะมองมาทางเขา

ภูธเนศสะอึก จู่ๆ ก็รู้สึกคันคอจนต้องกระแอมออกมา เขารีบหลบสายตาของเธอ ขยับหนีไปอย่างมีเชิง ก่อนจะทำเป็นเดินต่อไปยังห้องรับแขกใหญ่ ซึ่งสมาชิกในครอบครัวทุกคนมารอกันอยู่แล้ว

ในห้องนั้น ธาราทกำลังนั่งอยู่ตรงโซฟาหลุยส์ตัวยาว ขนาบด้วยปวรจุและพุดพิภัทร ส่วนรัชชานนท์และรณพีร์ก็นั่งอยู่ตรงโซฟาเดี่ยวที่ขนาบพี่ชายทั้งสามอีกชั้นหนึ่ง

ฝั่งตรงข้ามธาราเป็นเหล่าแม่บ้านจุฬาเทพซึ่งนั่งรวมตัวกันอยู่ตรงโซฟาตัวยาวเช่นกัน มีระวีราไฟ สร้อยฟ้า และวรรณสาที่นั่งอยู่บนเบาะ ส่วนกรองแก้วกับเพียงขวัญนั่งอิงอยู่กับนักแขนของโซฟาตัวนั้นด้วยท่วงท่าที่สง่างาม สมกับเป็นอดีตนางงามและนักแสดงผู้มีชื่อเสียง

พันตรี หม่อมหลวงอศิร ลูกชายของธารา ยกมือทักทายเขาพร้อมรอยยิ้มมาจากเก้าอี้สูงหน้าเคาน์เตอร์เครื่องดื่ม เขาค้อมศีรษะเล็กน้อยกึ่งนอบน้อมตอบ เพราะอศิรนับได้ว่าเป็นหัวเรือใหญ่ของเหล่าจุฬาเทพเจเนอเรชันใหม่ทีเดียว เนื่องจากเป็นลูกคนแรกของลูกชายคนโตแห่งราชสกุลจุฬาเทพ ส่วนที่นั่งอยู่ใกล้กันคือน้องสาวชื่อ หม่อมหลวงอณิษฐา ซึ่งตอนนี้เป็นผู้อำนวยการฝ่ายบัญชีและการเงินของบริษัทเจที พร็อพเพอร์ตี้กรุ๊ป จำกัด (มหาชน) ไปแล้ว จากผลงานอันโดดเด่นและความตั้งใจทำงานของเธอ

เมื่อเห็นภูวนศ หม่อมหลวงสรุจ บุตรชายคนเดียวของปวรจุที่ยืนอยู่ตรงที่จัดวางเครื่องดื่มก็จัดการผสมเครื่องดื่มให้ หม่อมหนักการทูตคนนี้แม้จะมีตำแหน่งหน้าที่การงานใหญ่โต เป็นถึงเลขานุการโท ประจำสถานเอกอัครราชทูตไทย ณ กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. สหรัฐอเมริกา แต่ก็ไม่มีที่นั่งสี่ยชอบบริการพี่น้องคนอื่น ๆ เหมือนบิดา ซึ่งลูกพี่ลูกน้องทุกคนต่างชื่นชอบเพราะคือกเเทลที่เขาซงนั้น รสเลิศอย่าบอกใครเชียว

ความจริงสรุจจะต้องมีน้องสาวอีกคนหนึ่ง แต่บังเอิญว่าระหว่างที่วรรณสาตั้งครรรค์ เกิดแห่งระหว่างเดินทางตามปวรจุไปต่างประเทศ หลังจากนั้นปวรจุก็ไม่ยอมให้ภรรยาตั้งครรรค์อีกเลย เพราะเป็นห่วงไม่เอยากให้เจ็บทั้งกายและใจอีก สรุจจึงกลายเป็นบุตรชายเพียงคนเดียวของทั้งคู่

เมื่อเครื่องดื่มสำหรับภูวนศเสร็จเรียบร้อย ร้อยเอก หม่อมหลวงจักรเกล้า บุตรชายคนโตของพุมิภัทรที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ก็รับอาสาเครื่องดื่มที่เพิ่งซงเสร็จมาเสิร์ฟให้เขา

สายเลือดจุฬาเทพคนนั้นนับได้ว่ามีใบหน้าหล่อเหลาที่สุดในหมู่ห้าสิงห์จุฬาเทพรุ่นที่สอง เพราะได้มรดกจากมารดาที่เคยเป็นถึงนางสาวศรีสยามมาเต็มๆ เมื่อผสมเข้ากับความปลอดภัยของอาจารย์หมอผู้มากฝีมือ ก็ทำให้เขากลายเป็นที่ชื่นชอบของสาวน้อยสาวใหญ่ทั่วกรุงเชียวละ แถมตอนนี้ยังเป็นถึงนักเรียนแพทย์เฉพาะทางด้านศัลยกรรมกระดูกของวิทยาลัยแพทยศาสตร์พระมงกุฎเกล้าอีกต่างหาก หากเรียนจบคงได้ติดยศพันตรีรับรองว่าได้เป็นคุณหมอเนื้อหอมไม่แพ้บิดา และเป็นนายทหารมาดเท่ไม่แพ้คุณอาของเขาย่างแน่นอน

จักรเกล้ามีน้องสาวอยู่หนึ่งคน คือหม่อมหลวงปกเกศ ซึ่งไม่ได้อยู่ในห้องนี้ด้วย เนื่องจากช่วงนี้เป็นช่วงสุดท้ายของการเรียนด้านแพชชั่นดีไซน์ที่ปารีส จึงต้องตั้งใจเป็นพิเศษ ไม่สามารถมาร่วมงานวันเกิดของทวดอ่อนได้ แม้จะเอยากมามากเพียงใดก็ตาม

ส่วนที่ยื่นเรียงรายราวกับแถวทหารกองเกียรติยศอยู่ตรงผนังนั้น ก็คือบรรดาลูกๆ ของรณพีร์ ซึ่งประกอบไปด้วย ร้อยเอก หม่อมหลวง รณจักร นายทหารม้าสุดฮอตที่เคยถ่ายโฆษณาผ้าอ้อมลมหวดยจนสาว ๆ ทั่วไทยพากันหลงใหลมาแล้ว คนที่สองคือเรืออากาศตรี หม่อมหลวงรณภูมิ นายทหารประจำกองทัพอากาศไทย ผู้ซึ่งไม่ชอบการแสดงทุกชนิด เรียกได้ว่า ลูกไม้หล่นไม่ไกลต้นจากมารดาเลย ส่วนอีกสองคนที่เหลือนั้นรับมรดกทางความสามารถมาจากเพียงขวัญเด็มนั้น นั่นคือหม่อมหลวงรณเรศ ซึ่งกำลัง รัวเรียนบัลเลต์ชั้นสูงอยู่ที่ฝรั่งเศส และน้องชายคนสุดท้ายคือหม่อมหลวง รณกร ซึ่งศึกษาทางด้านภาพยนตร์อยู่ที่สหรัฐอเมริกา ทั้งคู่อาศัยช่วงวันหยุด คริสต์มาสกลับมาร่วมงานวันเกิดทวดอ่อน เพราะถือได้ว่าเป็นเหลนคนโปรด ไม่ผิดกับสมัยบิดาเลยแม้แต่น้อย

“นั่นมันเกิดอะไรขึ้นครับ” ภูธนศเอ่ยถามพลางกวาดตามองไปทั่ว

“คุณทวดป่วย” ธราธรตอบ ก่อนจะถอนใจออกมาเบาๆ “เราอาจ ต้องเลื่อนงานวันเกิดออกไป หรืออาจต้องยกเลิก”

ภูธนศกัดฟันแน่น สิ่งไม่คาดฝันเป็นศัตรูที่เขาไม่อาจต้านทานได้ งานที่เขาอุตส่าห์เตรียมคงจะต้องยกเลิกไป เพราะไม่มีเหตุผลที่เขาจะตั้งต้น ทำต่อ เนื่องจากสุขภาพของเจ้าของงานนั้น ควรจะเป็นสิ่งที่ต้องคำนึงถึงเป็น อันดับแรก

“คุณทวดเป็นอะไรมาใหม่ครับ”

“ลุงภัทรของแกตรวจดูอาการให้แล้ว บอกว่าไม่เป็นอะไรมาก แค่ ตกใจจนช็อกหมดสติไปเท่านั้น ดีที่มีพยาบาลช่วยประคองไม่ให้ล้มหัวฟาด พื้น” รัชชานนท์ตอบลูกชาย

“ตกใจหรือครับ ตกใจเรื่องอะไรครับ”

ได้ยินคำถามเช่นนั้น หม่อมหลวงกัญญิกา จึงเดินมายืนกระดากแผ่น หนึ่งให้เขา ดูเหมือนน้องสาวคนเดียวของเขาจะเป็นคนสุดท้ายที่ได้อ่านมัน

ภูธนศอ่านข้อความที่เขียนด้วยลายมืออ่อนช้อยสวยงามแล้วก็ต้อง

ตกใจ เพราะใจความของทุกอักษรนั้นเต็มไปด้วยความอาฆาตมาดร้าย และคำสาปแช่งอันน่าสะพรึง

“วิไลรามา” เขาทวนชื่อที่ลงท้ายจดหมาย ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองน้องสาว “ใครกัน”

“ก็ฉันไม่รู้ค่ะ คุณลุงใหญ่บอกให้รอคุณหมามาก่อน จะได้เล่าให้ฟังทีเดียว”

ภูธนศจึงหันไปมองผู้เป็นลุง ซึ่งนั่งเป็นประธานอยู่ด้วยสีหน้าเคร่งขรึม “วิไลรามาคือใครครับคุณลุงใหญ่”

ธรรารถอนใจ “เอาละ ในเมื่อมากันครบแล้ว ลุงก็จะเล่าให้พวกเธอฟังอย่างละเอียดถึงที่มาที่ไปของจดหมายฉบับนั้น”

ทั้งภูธนศและเหล่าจุฬาเทพเจเนอเรชันใหม่ต่างตั้งใจฟังกันทุกคน ผู้เป็นประมุขจึงให้ความใส่ใจฟังว่า เดิมทีหม่อมเจ้าวิซชากรซึ่งเป็นท่านปู่ของพวกเขานั้น เป็นเพื่อนรักกับ หม่อมราชวงศ์เทวพันธ์ เทวพรหม ทั้งคู่เป็นสหายที่รักกันมาก ถึงขนาดสัญญากันว่าจะให้ลูกคนใดคนหนึ่งแต่งงานกันเพื่อจะได้เกี่ยวดองกันสืบไป แต่เมื่อหม่อมเจ้าวิซชากรสิ้นชีพิตักษัย คำมั่นสัญญานั้นจึงตกทอดมาถึงหม่อมเอี้ยด ซึ่งเป็นมารดาและเป็นย่าของบรรดาลูกๆ ของท่านซึ่งถูกขนานนามภายหลังว่า ห้าสิงห์แห่งจุฬาเทพ

แต่เมื่อบรรดาห้าสิงห์จุฬาเทพเติบโตเป็นหนุ่ม พวกเขากลับอยากลิขิตชีวิตรักของตนเอง ต่างหาทางปฏิเสธการแต่งงานกับทายาทแห่งราชสกุลเทวพรหม จนคำสัญญานั้นมีอันต้องถูกลบล้างไปโดยปริยาย เมื่อทายาทคนสุดท้ายคือธรรณพธีร์นั้นแต่งงานกับเพียงขวัญ

ธรรารเองนั้น แม้จะเกือบได้แต่งงานกับหม่อมหลวงเกษรา แต่จนแล้วจนรอดก็กลับได้แต่งงานกับหม่อมหลวงระวีราไพ ปวรจุเอง ก็ปฏิเสธที่จะแต่งงานกับหม่อมหลวงกระธิน ลูกพี่ลูกน้องของหม่อมหลวงเกษรา เพื่อไปแต่งงานกับบรรณรสา ผู้เคยเป็นถึงหม่อมเจ้าหญิงมาก่อน

ส่วนพู่ผกาทรีก็ปฏิเสธการแต่งงานกับหม่อมหลวงมารดี น้องสาว

ของหม่อมหลวงเกษราเพื่อแต่งงานกับกรองแก้ว อดีตนางสาวศรีสยาม สุดท้ายมารตีก็ตกเป็นอนุภรรยาของนายพลพินิจ แต่หลังจากท่านนายพล เสียชีวิต มารตีซึ่งไม่ได้รับทรัพย์สินสมบัติอะไรจากท่านเลย ก็หายสาบสูญไป อย่างไร้ร่องรอย

เช่นเดียวกับวิไลรามา ซึ่งความจริงจะต้องแต่งงานกับรณพีร์ แต่ก็ แคล้วคลาดกันเพราะเรื่องร้ายแรงที่เธอทำกับหม่อมเอียดไว้ ทำให้รณพีร์ ได้แต่งงานกับเพียงขวัญ อดีตนางเอกภาพยนตร์ไทยชื่อดังในเวลานั้น

“ส่วนพ่อ...” รัชชานนท์เอ่ยเสริมขึ้น “ทวดเอียดหมายมั่นจะให้ แต่งงานกับหม่อมหลวงคินีซุ ลูกสาวของท่านนายพล หม่อมราชวงศ์ อนุพันธ์ เทวพรหม แต่พ่อก็กลับหนีไปจนได้พบกับแม่ของลูกที่หนองคาย และแต่งงานกันในที่สุด”

“ใช่” สร้อยฟ้าพยักหน้า “แต่ตอนนี้หม่อมหลวงคินีซุจะได้แต่งงาน กับนายทหารคนหนึ่ง และกลายเป็นคุณหญิงไปแล้ว แต่เวลาพบกันตามงาน ที่ไร ก็ไม่อาจมองหน้ากันติดสักครั้ง”

จากนั้นธรรยงเล่าให้ทุกคนฟังถึงชะตากรรมของหม่อมราชวงศ์ เทวพันธ์ว่า ในคืนวันที่รณพีร์แต่งงาน วิไลราก็หนีหายออกไปจากวัง ทำให้ประมุขแห่งวังเทวพรหมกลับกลายเป็นคนติดเหล้า เงินทองที่มีก็ ร่อยหรอลง แม้เกษราจะพยายามค้าจุนแท้งไรก็ยังไม่พอจ่าย เพราะกลับไปติดการพนันอีกด้วย ทั้งๆ ที่เลิกมาได้พักหนึ่งแล้ว จนกระทั่งร่างกาย ทรุดโทรม ต้องเข้าออกโรงพยาบาลบ่อยๆ ไม่นานมารตีก็แพ้คดีฟ้องร้อง ค่าเลี้ยงดูจากกองมรดกของนายพลพินิจแล้วหนีหายไปอีกคน จนบัดนี้ก็ยัง หาตัวทั้งคู่ไม่พบ

“อย่างนี้เอง คุณวิไลรามาถึงได้เคียดแค้นชิงชิงพวกเรานัก” ภูวนศ รำพึง

“วันก่อนลุงพาคุณทวดไปเยี่ยมคุณชายเทวพันธ์มา สภาพร่างกายที่ ทรุดโทรมของคุณชายทำให้คุณทวดถึงกับหลั่งน้ำตาและเศร้าซึมไปหลายวัน

เลย”

“คงเพราะรู้สึกผิดในใจ ที่ไม่อาจทำตามเจตนารมณ์ของท่านปู่ได้
ใช้ใหม่ครับ” พันตรี หม่อมหลวงอศิรเอ่ยถามบิดา

“ก็น่าจะใช้”

“ทำไมคุณทวดถึงยึดมั่นคำสัญญาขนาดนั้นล่ะครับ เท่าที่ฟังมา เรื่อง
ทุกอย่างมันก็จะลงตัวและจบไปตั้งนานแล้วไม่ใช่หรือครับ สัญญาสัญญา
อะไรก็ไม่มี หรือคุณชายเทวพันธ์มีบุญคุณอะไรกับท่านปู่มากหรือครับ”
สรุจเอ่ยถามขึ้นด้วยความสงสัย

“ไม่จำเป็นต้องเป็นหนี้บุญคุณกันหนักหนาหรอก คนสมัยก่อนโดย
เฉพาะผู้มียศศักดิ์อย่างท่านปู่ซึ่งเป็นถึงหม่อมเจ้า ไม่ใช่คนธรรมดาสามัญ
แม้จะเป็นเพียงคำสัญญาปากเปล่า เป็นเพียงการคุยกันเล่นสนุกๆ แต่เมื่อ
ล้นวาจาออกไปแล้วก็ถือเป็นคำมั่นที่มีอาจบิตพลั้งได้ ทั้งคุณทวดเอียดและ
คุณทวดอ่อนต่างก็เป็นคนรุ่นเก่าซึ่งยึดถือเอาคำมั่นสัญญาเป็นหลัก จึงทำให้
รู้สึกผิดอยู่ในใจเสมอมาที่ไม่อาจทำตามเจตนารมณ์ของท่านปู่ได้ แม้จะต้อง
ฝืนใจพยายามบังคับหลานๆ ถึงห้าครั้งห้าคราก็ตาม ยิ่งมาได้รับจดหมาย
สาปแช่งแบบนี้ก็ยิ่งไปกันใหญ่” ปวรจุตตอบบุตรชาย

“มารวมตัวกันอย่างนี้ก็ดีแล้วนะ ลุงจะได้ถือโอกาสกำชับกับพวกเรา
เสียเลยว่ะ ให้ช่วยๆ กันดูแลคุณทวดหน่อย ระยะนี้ก็หมั่นแวะเวียนไปพูดคุย
รับประทานอาหารกับท่านให้มากกว่าเดิมอีกสักหน่อย จะได้ไม่มีเวลามาคิด
เรื่องอดีตให้ไม่สบายใจไปเปล่าๆ ส่วนเรื่องจดหมายนั้น ลุงกับอาๆ ของพวก
เธอจะจัดการเอง” ธารธรเอ่ยเสียงเครียด

“เรื่องคุณทวดไม่ต้องห่วงนะครับคุณลุงใหญ่ ตอนนี้คุณภักดิ์มาช่วย
งานผมไม่ได้เยอะแล้ว คงมีเวลาไปดูแลคุณทวดได้มากกว่าเดิม” ภูธนศเอ่ย

“ดีแล้วละ” ธารธรพยักหน้า “ทีนี้ก็เหลือเรื่องงานวันนี้ เจ้าภาพจะเอา
อย่างไรละ หือ”

ภูธนศถอนใจเบาๆ อย่างยอมจำนนต่อสถานการณ์ “ก็คงต้องยกเลิก

ละครับคุณลุงใหญ่ อย่างไรสุขภาพของคุณทวดก็สำคัญที่สุดสำหรับพวกเรา”

หลังจากเลิกประชุมครอบครัว ภูธนศซึ่งเป็นแมงงานเดินไปที่ห้องโถงกลาง สถานที่สำหรับจัดงานในวันนี้ ก่อนจะเรียกหัวหน้าแผนกจัดเลี้ยงของโรงแรมเจที่มาบอกว่า งานในวันนี้ต้องยกเลิก เพราะเจ้าภาพเกิดล้มป่วยกะทันหัน

“ส่วนเรื่องค่าแรงไม่ต้องเป็นห่วงนะ ให้พวกพนักงานเบิกจ่ายไปตามปกติ เห็นว่ามีพวกพาร์ตไทม์มาด้วยไม่ใช่หรือ” เขาเอ่ย ก่อนจะเลื่อนบองไปยังกลุ่มพนักงานเพื่อค้นหาหญิงสาวที่มีดวงหน้างดงามราวกับดวงจันทร์คนนั้น

ตอนนี้เธอกำลังนั่งรวมกลุ่มอยู่กับพนักงานคนอื่นๆ ใบหน้าขาวนวลนั้นช่างให้ความรู้สึกเหมือนเขากำลังนั่งมองดวงจันทร์อันสุกสกาวทุกครั้งไป

“มีสองสามคนครับหม่อม พอดีที่โรงแรมมีคิวจัดเลี้ยงแน่นเอียดไปหมด ผมเลยต้องจ้างพวกพาร์ตไทม์มาเพิ่ม ถ้าไม่ได้ค่าแรง คนพวกนั้นคงเดือดร้อน”

“ไม่มีอะไรแล้ว ผมขอตัวก่อนนะครับ” ภูธนศค้อมศีรษะเล็กน้อย ปรายตามองหญิงสาวคนนั้นอีกครั้ง ก่อนจะหันหลังให้แล้วเดินออกจากอาคารหลังใหญ่ไป

ชายหนุ่มเดินผ่านสวนอังกฤษที่ถูกจัดแต่งอย่างสวยงาม ลอดซุ้มเถาดอกอัญชันเหนือสะพานไม้ข้ามคลองเล็กๆ ซึ่งทอดน้ำมาจากแม่น้ำเจ้าพระยา ไปสู่บึงกลางสวนสวย จนกระทั่งถึงเรือนไม้ทรงไทยที่ยังคงสวยงามไม่ต่างอะไรกับสมัยที่เขายังเด็ก ซึ่งหม่อมทวดเฝ้ายังคงใช้ชีวิตอยู่ที่นี้ เนื่องจากบิดาของเขาให้คนงานมาดูแลและปรับปรุงซ่อมแซมอยู่เสมอ

จะแตกต่างอยู่สักหน่อยก็คือ ห้องของทวดอ่อนนั้นถูกย้ายลงมาอยู่ด้านล่างแล้ว เนื่องจากเมื่อท่านมีอายุเพิ่มมากขึ้น ก็เริ่มบ่นว่าเหนื่อยเวลาขึ้นลงบันได บิดาของเขาจึงต้องให้ช่างที่บริษัทก่อสร้างมาทำเป็นห้องกระจกให้

ภายในมีเครื่องอำนวยความสะดวกครบครัน ติดเครื่องปรับอากาศเย็นฉ่ำ ภายหลังที่ทวดอ่อนเริ่มเจ็บออดๆ แอดๆ พวกเครื่องมือช่วยชีวิตที่คัดสรร โดยพญภัทรรักก็นำมาจัดวางอยู่ในห้องอย่างครบครัน เตรียมพร้อมเหตุฉุกเฉินเหมือนเช่นวันนี้

เมื่อภูธนศพลักพานประตูเข้าไป พยาบาลประจำตัวของทวดอ่อนก็วางนิตยสารในมือลงแล้วยืนขึ้นค้อมศีรษะให้เขาเล็กน้อย

“คุณทวดเป็นอย่างไรบ้างครับ”

“ไม่เป็นอะไรแล้วค่ะ เมื่อครูก็เพิ่งจะตื่นขึ้นมารับข้าวต้ม นี่ก็กลับไปได้ครูใหญ่แล้วค่ะ”

ชายหนุ่มยิ้ม ก่อนจะทรุดตัวลงนั่งตรงขอบเตียง น้ำหนักที่กดลงบนพุงคงทำให้ทวดอ่อนรู้สึกตัว จึงลืมตาขึ้นมา ก่อนจะยิ้มให้เขา

“คุณภูหรือลูก”

“ครับคุณทวด” เขาตอบพร้อมกับข้อนมือบางขึ้นมากุมไว้ “คุณทวดรู้สึกอย่างไรบ้างครับ”

“ก็เพลียๆ นิดหน่อย คนแก่ก็อย่างนั้นแหละ”

ทวดอ่อนเอ่ยขณะขยับลุก ภูธนศจึงเข้าช่วยประคองแล้วรับหมอนให้กลายเป็นเบาะอิงหลัง

“ถ้าอย่างนั้นคุณทวดต้องพักผ่อนมากๆ นะครับ แล้วก็อย่าคิดมากเรื่อง...” เขาทอดเสียงลงอย่างล้งเล

“จดหมายนั้นใช่ไหม”

“เอ่อ...ครับ”

ทวดอ่อนถอนใจเฮือก ดวงตาคม่นลงอย่างเห็นได้ชัด “คุณภูรู้เรื่องหมดแล้วใช่ไหมลูก”

“ครับ คุณลุงใหญ่กับคุณพ่อเล่าให้ฟังเมื่อครู”

“เฮ้อ...ถึงจะเคยมีเรื่องมีราวกัน แต่ทวดก็ยังรู้สึกเสียดายที่แม่รั้มมาเป็นแบบนี้ ก็เพราะทวดเองนั่นแหละ”

“คุณทวดอย่าคิดมากสิครับ เดี่ยวก็เป็นลมไปอีก” เขาตบหลังมือท่านเบาๆ

“จะไม่ให้คิดได้อย่างไรกันเล่าคุณภูเอ๋ย ป่านี่จะเป็นตายเป็นตายร้ายดีอย่างไรก็ไม่รู้ ทั้งแม่ริมภา ทั้งแม่มาตี หายเสียงไปกันหมด นี่คุณชายเทพพันธ์ก็เป็นห่วงจนลืมนึกไปเหมือนกัน ทวดเห็นแล้วก็อดสงสารไม่ได้”

“คุณทวดอย่าเป็นห่วงเลยนะครับ คุณลุงใหญ่บอกจะจัดการเรื่องนี้ให้ ผมเชื่อว่าคงไม่นานเกินรอ”

ทวดอ่อนหัวเราะเบาๆ “ก็ขอให้เป็นอย่างนั้นเถอะ...เจ้าพระคุณ” ท่านยกมือพนมท้วงติงะ

“ขอให้พบเร็วๆ ด้วยเถิด ทวดจะได้นอนตายตาหลับ”

ภูธเนศผืนหัวเราะ “คุณทวดไม่เป็นอะไรง่าย ๆ หรือครับ ผมเชื่อ”

“โอ๊ย ทวดเป็นไม้ไผ่ปลั่งเต็มที คุณภูจะมาเอาานิยายอะไรกับทวดล่ะลูก”

“อ้าว คุณทวดนี่ทำอะไรจะแก่งจิ้งๆ”

“แน่...มาว่าทวดอีก”

“ก็จริงไหมล่ะครับ” เขาหัวเราะ

“สัญญากับผมเป็นมั่นเหมาะว่าจะอยู่เลี้ยงลูกให้ผม แล้วจะมาเป็นอะไรไปก่อนได้อย่างไรกันครับ”

“คุณภูก็รีบๆ มีสิ” ทวดอ่อนเอ่ย “ปีนี้อายุเท่าไรแล้วนะ”

“ยี่สิบเจ็ดแล้วยี่สิบแปดครับ”

“มีแฟนหรือยัง ไม่เห็นเคยพามาให้ทวดดูเลย”

หม่อมหลวงหนุ่มชะงัก นึกไปถึงสาวสวยใบหน้าราวดวงจันทร์

“ว่าไงล่ะ” ทวดอ่อนทวงคำตอบ

“ยังครับ” ชายหนุ่มหัวเราะ “ยังหาที่ถูกใจไม่ได้สักที เห็นที่ต้องให้คุณทวดลุกขึ้นมาจัดการให้เหมือนสมัยคุณลุงกับคุณพ่อละมังครับ”

ทวดอ่อนค้อนเข้าให้ “อย่ามาทำเป็นพูดดีเลย พอทวดลุกได้ จัดการ

อะไรต่อมิอะไรได้ ชี้อร้านจะเปิดหนีไปไกลปืนเที่ยงเหมือนพ่ออีกคน”

“เป็นความคิดที่ดีนะครับ เพื่อจะได้เจอเจ้าหญิงกลางไพรเหมือนคุณพ่อเจอคุณแม่ไงครับ”

“อើย สมัยนี้แล้ว เจ้าหญิงที่ไหนจะอยู่ในป่าในดง เวียงพูกาก็สงบมาช้านาน คงไม่มีเจ้าหญิงมาซ่อนตัวอีกแล้วมั้ง”

“ว่าได้หรือครับ บางทีอาจมีเจ้าจากเมืองไหนมาทำตกหล่นเอาไว้สักคนก็ได้” เขาเอ่ยกลับหัวเราะ

“เออ ช่างคิดนะพ่อคุณ” ทวดอ่อนหัวเราะเอิ๊ก ก่อนจะโบกมือ

“ไม่เอาละ ทวดนอนตอดึกกว่า ง่วงเหลือเกิน ไม่รู้คุณพยาบาลคนใหม่เอาอะไรให้กิน”

เขาหันไปมองตามสายตาท่าน ก็เห็นคุณพยาบาลคนใหม่นั่งยิ้มเจื่อนอยู่

“คุณจะไปทำอะไรก็ไปเถอะ ไม่ต้องห่วงคนแก่อย่างทวดหรอก”

“ไม่ห่วงได้ไงกันล่ะครับ ทวดของผมทั้งคน” เขาหยอดคำหวานขณะพยุงและจัดหมอนให้ท่านนอนสบายๆ ก่อนจะซ้อนมือท่านมากุมไว้อีกครั้ง “ผมจะรอคุณทวดหลับก่อนแล้วค่อยไป”

“อือๆ” หญิงชราพยักหน้าหงึกๆ สักพักหม่อมหลวงภูษเนศก็ได้ยินเสียงกรนเบาๆ

เขามองใบหน้าเหี่ยวของท่านอย่างนึกเป็นห่วง เพราะระยะหลังนี้สุขภาพร่างกายของทวดอ่อนก็ไม่ค่อยจะดี ยิ่งมาเจอเรื่องจดหมายบ้างนั่นอีก ก็ยิ่งทรุดลง

หลังจากนั้นครู่ใหญ่ ชายหนุ่มก็ลุกขึ้นแล้วกำชับให้พยาบาลดูแลทวดอ่อนให้ดี อย่าให้ล้มไปอีก ก่อนออกจากห้องแล้วเดินกลับไปที่พักใหญ่เพื่อจะผ่านไปที่พักหาสนัรชานนท์ซึ่งอยู่ด้านหลัง ระหว่างทางเขาสังเกตเห็นว่าพวกพนักงานจัดงานกำลังขนของกลับขึ้นรถกระบะกลางเก่ากลางใหม่กันอย่างชะมัดเขม้น โดยเฉพาะหญิงสาวหน้าใสคนนั้น

ภูณศษะจักผีเท้าเมื่อสะตูดตากับใบหน้าขาวใสราวดวงจันทร์ประดับ
ที่ไม่ว่าจะพิศครั้งใดก็ทำให้เพลิดเพลिनเจริญใจทุกครั้ง อดไม่ได้ที่จะกอดอก
แล้วเอนตัวพิงเสารือนเพื่อมองดูเธออย่างตั้งใจ

“คุณญะคะ”

ชายหนุ่มสะดุ้งเฮือก หันไปมองก็พบว่า เป็นน้องสาวร่วมอุทรผู้มี
ใบหน้าสวยหวานคล้ายมารดาสมัยเป็นสาวทโมนไพรอยู่ที่จังหวัดหนองคาย
ผิดกันก็ตรงตัดผมบ๊อบสั้นทันสมัย ไว้ผมหน้าม้าข้างหน้า ดูน่ารักไปอีกแบบ

“อ้าว คุณกัน”

“มาทำอะไรตรงนี้จะเนี่ย”

“เอ่อ...กำลังดูคนงานขนของอยู่นะ”

“ดูทำไมคะ มีอะไรน่าสนใจหรือไง”

“เปล่านี่” เขายกไหล่ทำไก้ “ก็แค่...แบบ...อยากให้ทุกอย่างเรียบร้อย”

“จึ้นหรือคะ” กณฐิกาหันไปชะเง้อดูเหล่าพนักงานอย่างไม่เชื่อนัก ดีที่
สาวคนนั้นเดินกลับเข้าไปในตึกแล้ว

“แล้วนี่เรามีอะไรหรือเปล่า” ภูณศษะรีบดึงความสนใจของน้องสาว
กลับมา ก่อนที่เธอจะเห็นผู้หญิงสวยใสคนนั้นถือของเดินออกมาจากในวัง

“อ้อ คุณพ่อกับคุณแม่ให้มาตามคะ”

“เรื่องอะไร”

“เรื่องงานแสดงสินค้าหัตถกรรมเวียงพูกำกับสร้อยอัญญาจักระนั้น
แหละคะ”

“อ้อ” ภูณศษะพยักหน้า นึกไปถึงครั้งที่เห็นสร้อยเส้นนั้นครั้งแรก
ตอนที่ไปเยือนพระราชวังหลวงแห่งเวียงพูกำ เมื่อต้องเดินทางตามมารดา
ไปเข้าเฝ้าเจ้าหลวงรังสิมันต์ ผู้มีศักดิ์เป็นพระมาตุลา หรือลุงของเขา
ตอนนั้นรู้สึกได้เลยว่ามันเป็นสร้อยที่เต็มไปด้วยประกายแห่งความลึกลับ
ด้ามืดเสียจริงๆ

หม่อมหลวงสองพี่น้องเดินไปตามถนนลาดยางสองเลนที่เชื่อมบ้าน

ทุกหลังกับวังจุฬาเทพเอาไว้ด้วยกัน จนกระทั่งไปถึงคฤหาสน์สองชั้นสไตล์โมเดิร์นคลาสสิกของหม่อมราชวงศ์ราชานนท์ ซึ่งเป็นอาคารที่เน้นความเรียบหรู ดูดีมีสไตล์ ผนังอาคารทาสีครีมล้อกับวังจุฬาเทพเหมือนกับกระเบื้องหลังคาที่ใช้เป็นสีแดงสดเช่นเดียวกัน ต่างกันตรงที่เป็นกระเบื้องโมเนีย มีใช้กระเบื้องวาว และจุดเด่นของอาคารหลังนี้น่าจะเป็นห้องโถงแปดเหลี่ยม ซึ่งอยู่ที่มุมด้านทิศตะวันออกของอาคารนั่นเอง

สองพี่น้องเดินเข้าไปในห้องโถงแปดเหลี่ยมก็เห็นบิดามารดากำลังนั่งคุยกันกะหงกกะหยิงอยู่ตรงโซฟาน่าสบาย ซึ่งก็เป็นภาพที่เห็นกันจนชินตามาตั้งแต่เด็ก เห็นที่ใครก็พานทำให้หัวใจอึมเอมทุกครั้งกับความรักที่พวกท่านทั้งสองมีให้กันและกันเสมอมา

“อ้าว มาแล้วหรือเจ้าภู ไปไหนมาล่ะ พ่อหาเสียทั่วก็ไม่เจอ”

“ผมไปเยี่ยมคุณทวดมาครับ คุณพ่อให้คุณกันไปตามผมมา มีอะไรหรือเปล่าครับ”

“แม่เองจะมีอะไรจะคุยด้วย” สร้อยฟ้าเอ่ยขึ้นขณะเขากับน้องสาวทรุดตัวลงนั่งไถ่ล่ำ

“ก็เรื่องที่ผมไปเวียงพูกำคราวนี้นั่นแหละ แม่ไปเข้าเฝ้าเจ้านางจันทามาทรงเป็นห่วงเหลือเกินว่าเจทียอลล์จะเสร็จไม่ทันงาน”

“ก็ไม่น่ามีปัญหาอะไรครับ ก่อนออกมาผมก็แวะไปดู เห็นช่างทำงานกันอยู่แข็งขัน น่าจะทันนะครับ”

“เห็นไหมล่ะสร้อย ฉันบอกว่าคุณก็ทันสิน่า” ราชานนท์เอ่ย

“ค่า...” สร้อยฟ้าลากเสียงยาวกึ่งประชด

ผู้เป็นสามีหัวเราะ ก่อนจะหันมาหาลูกชาย “เอ่อเจ้าภู เดือนหน้าพ่อจะต้องไปดูงานที่สิงคโปร์ พ่อเลยกะว่าจะให้ภูเป็นประธานจัดงานเต็มตัวไปเสียเลย จะไหวไหมล่ะ”

“ได้ครับคุณพ่อ”

“เห็นเจ้านางตรัสว่าจะให้องค์รัชทายาท เจ้าชายศตวรรษมีเป็นหัวหน้า

คณะมาด้วยนะ” ผู้เป็นแม่เสริม

“โอ้เจ้า...เอ่อ...เจ้าชายศตวรรษี่มาด้วยหรือครับ”

ภูธนศเกือบหลุดปากออกไป เพราะปกติเมื่ออยู่ด้วยกันตามลำพัง เขาก็มักจะพูดคุยสนทนาสนมกับเจ้าชายรัชทายาทองค์นี้เสมอๆ เนื่องจากเป็นทั้งพระญาติและพระสหายสนิทของพระองค์ตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์ รวมไปถึงครั้งที่ไปศึกษาหาวิทยาลัยที่ประเทศอังกฤษ แม้เมื่อจบการศึกษาแล้ว ต่างคนจะต่างแยกย้ายกันกลับมาตุภูมิ แต่ก็ยังคงติดต่อและไปมาหาสู่กันเสมอ

“แล้วพระองค์จะเสด็จมาเมืองไทยเมื่อไหร่ครับคุณแม่”

“น่าจะราวๆ กลางเดือนหน้า หมายกำหนดการที่แน่นอน ทางโน้นคงแจ้งให้เราทราบอีกทีจ๊ะ”

“ถ้าอย่างนั้น พรุ่งนี้ผมจะเซตทีมงานขึ้นมาสักชุด เพื่อดูแลการจัดงาน โดยเฉพาะก็แล้วกันนะครับ”

“ให้ก็ช่วยไหมคะ” กณฐิกาเสนอตัวพร้อมรอยยิ้มกริ่มกริ่มบนใบหน้า “คุณหนูมาลาออกแล้วไม่ใช่หรือคะ”

“อ้าว เลขาฯ ฎาออกแล้วหรือ ทำไมแม่ไม่รู้”

“ก็คุณแม่หนีไปเที่ยวเวียงพูกำเสียหลายวันนี่ครับ” ภูธนศยิ้ม “คุณหนูเธอมาลาออกเมื่อวันก่อน บอกว่าแฟนคุกเข้าขอแต่งงาน เธอว่าแต่งงานแล้ว ว่าที่สามีอยากให้ไปช่วยงานที่บริษัทของครอบครัวนะครับ”

“ตายจริง ทำไมมันฉุกฉะทุกอย่างนี่ล่ะ” รัชชานนท์เอ่ย

“ฝ่ายผู้ชายเป็นคนเงินหัวโบราณหน่อยครับ หากฤษ์มาได้ก็เลยอยากให้รีบแต่งตามฤษ์ เพราะกลัวว่าเลยไปจะไม่ดีกับชีวิตครอบครัวนะครับ เห็นว่าเป็นวันวาเลนไทน์พอดีด้วย คุณหนูเลยจะอยู่ช่วยงานอีกถึงแค่สิ้นเดือนมกราฯ เท่านั้นครับ”

“แล้วนี้ได้คนใหม่หรือยัง ไม่มีคนช่วย เราเองจะลำบากนะลูก งานก็จะจัดช่วงต้นกุมภาพันธ์พอดีไม่ใช่หรือ”

“ก็ประกาศรับสมัครไปสองสามวันแล้วครับ มีคนมาสมัครเยอะเหมือนกันว่าจะนัดสัมภาษณ์พร้อมกันทีเดียววันศุกร์นี้ครับ จะได้เริ่มทำงานหลังปีใหม่เลย มีเวลาอยู่กับคุณหนูอีกสักเดือน จะได้ให้ช่วยเทรนงานให้ด้วย”

“ก็ดีนะ สุกรณ์นี้แม่ว่างไว้จะเข้าไปช่วยดูด้วย ยอยากได้คล่องๆ ทำงานเก่งอย่างคุณหนู จะได้ช่วยเขาแรงๆบ้าง ไม่งั้นทำงานหนักอยู่คนเดียว เดี่ยวไม่มีเวลาหาลูกสะใภ้ให้แม่ละยุ่งเลย”

“โอ้คุณแม่ วกมาเข้าเรื่องนี้เสียได้”

“ก็จริงไหมล่ะ” ผู้เป็นมารดาซ้อนเข้าไปให้ ก่อนจะพยักพยิดไปที่น้องสาว

“ทำแต่งงานจนยากันจะแข่งหน้าแต่งงานก่อนซะละมั้ง”

“อ้าว คุณแม่คะ ทำไมวกมาที่กันนี้ได้ละเนี่ย”

“อย่าให้พูดเลย ไปเวียงพูกำคราวนี้ ผู้กองวชิระไม่เห็นหน้าใครบางคนก็ถึงกับหน้าบึ้งตึงทีเดียว นี่ถ้ากันไม่เบี้ยวแม่แล้วไปด้วยกัน ผู้กองคงไม่อารมณ์บูดใส่คนโน้นคนนี้กระมัง”

“คุณแม่...” ก็นึกจ้องขึ้นด้วยความเขินอายจนหน้าแดงก่ำ

เพราะพันตรีวชิระนั้นเป็นคนรักของเธอ ทั้งคู่พบกันเมื่อครั้งที่ไปเรียนอยู่ที่อังกฤษ สองคนปลุกต้นรักด้วยกันอยู่หลายปีจนเป็นที่รู้จักในวงสังคมว่าเป็นคู่รักที่หวานแหววที่สุด สร้อยฟ้าเองก็ไม่ได้ขัดขวางอะไร กลับยินดีและเห็นชอบด้วยซ้ำเพราะรู้จักกับผู้กองหนุ่มคนนี้ดี เนื่องจากบิดาของเขาก็คือ พลเอกจุมพล วงสะหวั่น หรือที่มารดามักเรียกติดปากว่า บักจ่อย เป็นเพื่อนเล่นกันมาตั้งแต่เป็นเด็กอยู่กลางไพรกว้างนั่นเอง

“ไม่คุยด้วยแล้ว” หม่อมหลวงสาวสะบัดบ๊อบ ก่อนจะลุกเดินออกไปด้วยความขัดใจจนไม่อาจนั่งอยู่ได้แล้ว

สร้อยฟ้านั่งยิ้ม มองตามลูกสาวไปจนลับตา ก่อนจะหันกลับมาหาบุตรชาย

“ยังไ้แม่ฝากเรื่องจัดงานกับภูด้วยนะ”

“ไม่ต้องห่วงครับคุณแม่ ผมจะดูแลให้เต็มที่เลยครับ” ชายหนุ่ม
เอ่ยอย่างหนักแน่น

“อืม ภูรับปากแบบนี้แม่ก็เบาใจ ชอบใจนะ”

๒

ทันทีที่รถบีเอ็มดับเบิลยูสี่ซีเอ็มเงางามแล่นอย่างรวดเร็วมาจอดที่หน้าห้างสรรพสินค้าเจทีซีเนเตอร์ ที่ตั้งอยู่ใจกลางย่านราชประสงค์ เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของห้างก็ปรี๊ดเข้ามาอย่างรวดเร็ว พร้อมกับเปิดประตูให้ภุชเณศก้าวลงจากรถ ก่อนจะตะเบ๊ะให้เขาด้วยท่าทางขึงขัง

“ขอบใจ...ลุงแมน” ชายหนุ่มค้อมศีรษะเล็กน้อย

แค่นั้นก็ทำเอาयरรักษาการณ์สูงอายุก้มแก้มแทบปริแล้ว เพราะผู้บริหารระดับสูงน้อยคนนักที่จะจดจำพนักงานระดับล่างได้ถึงขนาดเรียกชื่อได้อย่างแม่นยำเช่นนี้ การจดจำใบหน้าและชื่อของคนนับเป็นคุณสมบัติเฉพาะตัวของภุชเณศที่ทำให้พนักงานทุกคนรักเขา แม้เขาจะเจ้าระเบียบและต้องการให้ทุกอย่างเนียบที่สุด จนบางครั้งก็ถึงกับเป็นเจ้านายจอมเฮี้ยบก็ตาม

เมื่อภุชเณศเดินผ่านประตูห้างซึ่งจะยังไม่เปิดให้ผู้คนทั่วไปเข้าออกได้

จนกว่าห้างจะเปิดในอีกหนึ่งชั่วโมงข้างหน้า เขาก็หยุดยืนนิ่งแล้วกวาดตามองไปทั่วชั้นล่างซึ่งเป็นแผนกเสื้อผ้าสตรีและสินค้าชั้นสูงประเภทเครื่องประดับและนาฬิกาแบรนด์ดังอย่างฟิनिจ ทุกอย่างดูเป็นระเบียบเรียบร้อยดีมาก พนักงานสวมชุดยูนิฟอร์มของห้างยืนประจำจุดต่างๆ พร้อมจะให้บริการลูกค้าที่จะเข้ามาจับจ่ายสินค้าแล้ว

เขาไม่เดินตรงดิ่งไปที่บันไดเลื่อนซึ่งตั้งอยู่กลางห้างสรรพสินค้าทันที แต่เดินวนไปรอบชั้นเพื่อตรวจตรารายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ที่อาจผิดพลาดได้ จนกระทั่งรู้สึกสะดุดตาเข้ากับพนักงานหญิงคนหนึ่ง เขาหยุดยืนต่อหน้าเธอที่เริ่มดูลนลานขึ้นมาแล้ว

“คุณจิบไซ้ไหม”

“คะ...ค่ะ” พนักงานสาวตอบละล่ำละลัก

“ป้ายชื่อไปไหน” เขาเอ่ยถามเสียงเข้ม

“อู๊ย” หญิงสาวอุทานอย่างนึกขึ้นได้ ก่อนจะล้วงมือลงในกระเป๋าเสื้อก็ก้แล้วหยิบป้ายชื่อออกมา

“จะ...ฉันลืมตะ...ติด ติดค่ะ”

ภูธนศยกมูมปากเล็กน้อย ก่อนจะดึงเอาป้ายชื่อจากมือเธอไปก๊ัดลงบนอกเสื้อก็ก้ให้

“วันหลังอย่าลืมอีก เวลาลูกค้าต้องการความช่วยเหลือ เขาจะได้รู้ว่าคุณเป็นใคร ชื่ออะไร อยู่แผนกไหน เข้าใจไหม...คุณจิบ”

“คะ...ค่ะ”

“ดีมาก” ชายหนุ่มพยักหน้า ก่อนจะเดินสำรวจต่อไปทั่วชั้น จากนั้นก็ทำเช่นเดียวกันกับแผนกบุรุษและแผนกเด็กที่ชั้นสอง แผนกเครื่องใช้ไฟฟ้าเตียงนอน เครื่องแก้วที่ชั้นสาม ปิดท้ายด้วยการเดินตรวจงานปรับปรุงเจทีฮอลล์ที่ชั้นสี่

“งานจะเสร็จทันกำหนดไหมครับคุณวิบูลย์” เขาเอ่ยถามหัวหน้างานควบคุมการปรับปรุงพื้นที่

“ทันเน่ครับหม่อม”

“จ้ะนที” ภูธนศพยักหน้า “งานนี้เป็นงานระดับประเทศ ผมไม่อยากให้มีอะไรผิดพลาด”

“ไม่มีแน่นอนครับหม่อม”

ชายหนุ่มค้อมศีรษะ ก่อนจะเดินไปที่โถงลิฟต์แล้วขึ้นลิฟต์ไปที่ชั้นสิบสี่ ซึ่งเป็นโชนสำนักงานผู้บริหารระดับสูง จากนั้นก็เดินเข้าห้องทำงานอันโอโถง หชุดตัวลงนั่งเก้าอี้ประจำตำแหน่งหลังโต๊ะทำงานขนาดใหญ่ที่ประกอบจากไม้อย่างดี เบื้องหลังเป็นผนังกระจกสูงจรดเพดาน ทำให้ในเวลาว่างหรือต้องการใช้ความคิด เขาสามารถหมุนเก้าอี้หันไปมองทิวทัศน์ของเมืองหลวงได้อย่างชัดเจนทีเดียว

นุจรี เลขาธุการของเขาก้าวตามมาติดๆ เธอวางถ้วยกาแฟหอมกรุ่นลงบนโต๊ะ ก่อนจะรายงานกำหนดการต่างๆ ในวันนี้อย่างคล่องแคล่ว

ภูธนศยกกาเพขึ้นลิบ ก่อนจะทำเสียงในลำคออย่างพึงใจ

“ถ้าคุณลาออกไปแล้ว ต่อไปนี้ผมจะได้ดื่มกาแฟอร่อยๆ แบบนี้ อีกไหมเนี่ย”

“แหม แค่กาแฟสำเร็จรูปเองคะ ใครๆ ก็ชงได้” เลขาธุการสาวยิ้มแป้น

“ไม่รู้สิ” เขายักไหล่ “ดื่มกาแฟที่ไหนก็ไม่อร่อยเท่าฝีมือคุณ”

“จ้ะนายนี้อีกลองให้พวกที่มาสัมภาษณ์ชงกาแฟให้ชิมลิคะ” เธอบอกพร้อมกับวางแฟ้มเอกสารลงบนโต๊ะ หน้าแฟ้มเขียนว่าประวัติผู้สมัครงาน “ใครชงได้อร่อยถูกใจท่านกรรมการผู้จัดการใหญ่ก็รับเข้าทำงานเลย ไม่ต้องสัมภาษณ์อะไรให้ยุ่งยากอีก”

เขายิ้ม “ชงกาแฟอร่อยแต่ทำงานไม่เป็นก็แยะนะ”

“ก็ต้องเลือกเอาละคะ” นุจรีหัวเราะคิกคัก ก่อนจะเดินออกจากห้องไป

ภูธนศมองตามไปอย่างนึกเสียดาย เพราะเลขาธุการที่รู้ใจและทำงาน

เก่งนั้นหาไม่ได้ง่ายๆ เลย เขาถอนใจก่อนจะหยิบแฟ้มมาเปิดดู

หลายคนในแฟ้มนี้ล้วนแล้วแต่น่าสนใจทั้งสิ้น ทุกคนมีดีกรีจากต่างประเทศการันตีมาหมด ประวัติการทำงานที่ผ่านมาก็ที่น่าสนใจไม่น้อย หากวัดความสามารถกันด้วยกระดาษในแฟ้มนี้อย่างเดียวแล้วละก็ คงตัดสินใจยากเอาการทีเดียว

ทว่าเมื่อเขาเปิดไปจนถึงกระดาษแผ่นสุดท้าย ภูธนศก็ถึงกับชะงัก เมื่อเห็นรูปถ่ายที่ติดมากับใบสมัครงานใบนั้น เพราะเขาจำได้ว่า เธอคือผู้หญิงผมยาว หน้าขาว ดงามราวกับพระจันทร์ ที่ไปจัดสถานที่งานวันเกิด ทวดอ่อนเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว

“ลอจันท์ พันธุ์เทวา”

หลังจากอ่านชื่อของเธอ มุมปากของเขาก็ยกยิ้มขึ้นอย่างพึงใจ รู้สึกว่าคนที่ตั้งชื่อให้เธอว่างดงามเหมือนดวงจันทร์นั้นช่างคิดและมองการณ์ไกล เสียเหลือเกิน เพราะความหมายของชื่อนั้นก็สรุปความเป็นตัวเธอในวันนี้ได้เป็นอย่างดีทีเดียว

“ลอจันท์”

ภูธนศทวนชื่อนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า นึกแปลกใจตัวเองเหมือนกันว่า อะไรทำให้เขาสนใจผู้หญิงคนนี้มากมายขนาดนี้

คำตอบ...คงรออยู่ในช่วงสัมภาษณ์บ่ายวันนี้กระมัง

ลอจันท์สุดลมหายใจลึกแล้วยืนขึ้น หมุนตัวสำรวจความเรียบร้อย หน้ากระจกโต๊ะเครื่องแป้งเล็กๆ อีกครั้ง ก่อนจะพยักหน้าให้ตัวเองที่อยู่ในชุดเสื้อเซ็กซี่ขาวสะอาดแนวยาว มีระบายอยู่บนแผงหน้าอกไล่ลงไปถึงกระโปรงสอบสีดำอย่างมั่นใจ

“จะไปสัมภาษณ์แล้วเธอ” วิธนา เพื่อนร่วมแชร์ค่าห้องของเธอ เอ่ยถาม หลังจากนั่งกระโຈມอกออกมาจากห้องน้ำแล้วเห็นเธอแต่งตัวเสร็จเรียบร้อยแล้ว

“อืม เธอว่าดูดีหรือยัง”

“สวยแล้วจ้า” เพื่อนสาวเอ่ย ก่อนจะเดินไปเปิดตู้เสื้อผ้าทำเป็นฉากกันสำหรับแต่งตัว ลักครู่เธอก็เห็นผ้าขนหนูร่วงลงกองที่ข้อเท้า “อย่างเธอนะ แต่งอะไรก็ดูงามไปหมดแหละ”

“เธอก็พูดเกินไป”

ล่อจันท์เอ่ยอย่างถ่อมตน แต่ก็อดเหลือบมองและยิ้มให้ตัวเองในกระจกไม่ได้

“เธอไม่ใช่ดาราจันท์ล่อ สมัครงานบู๊ก็ถูกเรียกตัวไปสัมภาษณ์บู๊ฉันสิ ร่อนใบสมัครไปทิ้งไว้เป็นชาติแล้ว ยังไม่เห็นมีใครเรียกสักที”

วิณาน่อนูบ ก่อนจะปิดประตูตู้หลังจากสวมชุดชั้นในเรียบร้อยพร้อมกับนำชุดฟอร์มของบริษัทรับจัดเลี้ยงออกมาแขวนไว้ตรงที่จับประตู

ล่อจันท์มองวิณาที่สวมเพียงชุดชั้นในอย่างฟินิจ เพื่อนสาวนับได้ว่ามีทรวดทรงเอาจริงงดงามไม่น้อย แถมยังดูมีมัดกล้ามเนื้อๆ อีกต่างหาก หน้าท้องของเธอเป็นลอนอย่างน่าอัศจรรย์ คงเพราะต้องทำงานหาเงินส่งให้แม่และน้องสาวที่ต่างจังหวัด จึงทำให้เธอดูแลรูปร่างให้เรียบร้อย ส่วนใบหน้านะหรือก็ไม่ได้ซีริ่ซีเหรอะไร ออกจะขาวใสเหมือนอย่างชาวเหนือ แม้จะดูดีไปนิด แต่ถ้าได้แต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางมีราคาอีกสักหน่อย มีหวังหนุ่มๆ เดินตามกันเกรียว

“เธอไม่ลองไปแคสติ้งเป็นดาราหรือนางงามดูละ ฉันว่าหุ่นดีๆ อย่างเธอ อย่างน้อยก็ต้องได้เข้ารอบสุดท้ายสักเวทีละน่า”

“โธ้ย ฉันแสดงเป็นที่ไหนละ แล้วเรื่องนางงามนะ แคคิดว่าต้องหุ่นน้อยหม่นน้อยไปยืนอยู่บนเวทีให้คนจ้องกันตาเป็นมัน ฉันก็ขาสั้นพ้บๆ แล้ว” วิณากล่าวพร้อมหยิบกระโปรงมาสวม

ล่อจันท์ยกไหล่ “งั้นถ้าฉันได้เข้าไปทำงานที่ห้างเจที ฉันจะลองดูตำแหน่งที่เหมาะสมกับเธอคุณะ”

“สาธุ” วิทยามือไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ท่วมหัว “ขอให้เธอได้ พึ่ง”

หญิงสาวหัวเราะ ก่อนจะโบกมือ “ไม่เอาละ ไม่คุยกับเธอแล้ว เตียวไปสายเขาตัดสิทธิ์พอดี”

“จ๋า...” เพื่อนสาวลากเสียงยาว

ลอจันท์ยิ้มแล้วโบกมือให้ ก่อนจะออกจากห้องแล้วเดินลงบันไดไปที่ชั้นล่างของอพาร์ตเมนต์ที่เธอเช่าห้องร่วมกับวิณา หญิงสาวที่เธอพบโดยบังเอิญเมื่อสองปีก่อน หลังจากตัดสินใจเดินทางจากฝรั่งเศสกลับมาประเทศไทย

คราวนั้นเธอถูกพวกมิจฉาชีพวิ่งราวเอากระเป๋าสะพายซึ่งมีทั้งเงินและเอกสารต่างๆ ไป วิณาปรากฏตัวขึ้นในวินาทีคับขัน จะด้วยความตั้งใจหรือบังเอิญก็ไม่รู้ได้ วิณาโผล่จากมุมตึกชนโจรวิ่งราวเข้าอย่างจัง ทำให้ตำรวจสามารถรวบตัวชายคนนั้นพร้อมกับนำกระเป๋ามาคืนเธอได้

ทั้งคู่พูดคุยกันอย่างถูกต้องตอนอยู่ที่สถานีตำรวจในระหว่างรอให้การ ในที่สุดวิณาก็ชวนเธอมาค้างที่นั่นเพราะไม่อยากให้เธอออกไปหาที่พักในเวลากลางคืน โดยหารู้ไม่ว่าในเวลาต่อมา เธอก็ได้พักอยู่ที่นั่นเป็นการถาวร จนมาถึงวันนี้ก็ครบสองปีพอดี

เสียงเตรตรดดังขึ้นทันทีที่เธอก้าวออกไปด้านนอก ชายหนุ่มหน้าตาคมคายยื่นหน้าออกจากรถออลไวส์แดงเล็ดตนมาโบกมือให้เธอ หญิงสาวโบกมือตอบ รีบหยิบซองจดหมายออกมาจากกระเป๋าสะพายแล้วหยอดลงในตู้ไปรษณีย์อย่างที่ตั้งใจไว้ ก่อนจะเดินไปขึ้นรถ

“รอนานไหมคะ”

“สำหรับลออ ให้รอนานแค่ไหนชั้นก็รอได้” ชั้นหรือสุลียาเอ่ยด้วยสีหน้ากะลิมกะเหลี่ย

หญิงสาวบ่นปาก “ปากหวานอย่างนี้กับผู้หญิงทุกคนหรือเปล่าคะเนี่ย”

“ไม่จ๊ะ ลออคนเดียวที่อยู่ในใจชั้น”

“ค่า...” เธอลากเสียงยาว ก่อนจะดึงเข็มขัดนิรภัยมาคาด “รีบไปกัน

เถอะคะ ขึ้นช้ากว่านี้ ไปสัมภาษณ์ไม่ทันจะเสียแผนนะคะ”

“จ๋า” ชายหนุ่มส่งยิ้มหวานให้เธอ ก่อนจะรีบขับรถมุ่งหน้าไปยังห้างสรรพสินค้าเจทีเซ็นเตอร์อย่างรวดเร็ว

ไม่นานนวลโวลีสีแดงเลือดนกก็มาถึงห้างสรรพสินค้าชื่อดัง สุเลียจอตรถให้เธอลงที่ด้านหน้า บอกว่าจะไปหาที่จอดรถ เสร็จแล้วก็จะไปรอรับเธอ กลับอยู่ที่ร้านอาหารริมระเบียบ ลอจันท์จึงปลดเข็มขัดนิรภัยแล้วหอบเอาเอกสารต่างๆ ลงจากรถ เดินเข้าไปในอาคารหลังใหญ่ที่แออัดไปด้วยผู้คนที่มาหาซื้อของขวัญในช่วงเทศกาลปีใหม่นักอย่างคับคั่ง

หญิงสาวเดินตรงไปยังส่วนสำนักงาน แลกบัตรแล้วขึ้นลิฟต์ไปยังชั้นสิบสอง หญิงสาวหน้าแฉล้มที่เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ก็พาเธอไปยังห้องประชุมซึ่งมีคนมานั่งรอสัมภาษณ์อยู่หลายคนแล้ว เธอยิ้มทักทายทุกคนแต่กลับไม่ได้รับรอยยิ้มตอบกลับ คงเพราะทุกคนคิดว่าเธอคือคู่แข่งในการแย่งชิงตำแหน่งงานกระมัง

แล้วการสัมภาษณ์ก็เริ่มขึ้น หญิงสาวคนหนึ่งเดินเข้ามาแนะนำตัวว่า ชื่อนุจรี เป็นเลขานุการของหม่อมหลวงภูษเนศ ก่อนจะเรียกผู้เข้าสัมภาษณ์ให้เดินตามเธอไปที่ละคน จนกระทั่งถึงลอจันท์ซึ่งเป็นคนสุดท้าย

ลอจันท์สุดลมหายใจลึก ก่อนจะยืดอกแล้วลุกขึ้นเดินเข้าไปในห้องประชุมอีกห้อง

ภายในห้องนั้นมีโต๊ะตัวยาวสำหรับคนสักยี่สิบคนได้ ที่หัวโต๊ะด้านในสุด มีคนอยู่สามคนที่เธอเคยเห็นในหนังสือประวัติบริษัท คนที่นั่งหัวโต๊ะคือรองประธานกรรมการบริษัท นางสร้อยฟ้า จุฬาเทพ ณ อยุธยา ส่วนทางด้านขวาคือหม่อมหลวงกัณฐิกา ผู้เป็นลูกสาวและดำรงตำแหน่งรองกรรมการผู้จัดการใหญ่สายงานพัฒนาธุรกิจและหัวหน้าฝ่ายบุคคล และคนที่นั่งอยู่ซ้ายมือก็คือ...

หม่อมหลวงภูษเนศ จุฬาเทพ กรรมการผู้จัดการใหญ่แห่งเจทีดีเวลลอปเม้นต์นั่นเอง

ลอจันท์ถึงกับยืนตัวแข็งทื่อเมื่อเห็นตัวจริงของเขาย่างใกล้เคียง อย่างนี้เป็นครั้งแรก เขาดูเหมือนกว่าที่เธอคิดสำหรับตำแหน่งผู้บริหารห้างสรรพสินค้าติดอันดับต้นๆ ของประเทศ ใบหน้าของเขาหล่อเหลาเกลี้ยงเกลา การแต่งกายก็สะอาดสะอ้าน เขาดูดีไปทุกกระเบียดนิ้วเมื่ออยู่ในชุดสูทสีเทา เข้าคู่กับเนกไทสีดำและเชิ้ตสีขาวสะอาด

“เชิญนั่งสิ” เขาผายมือมายังเก้าอี้หัวโต๊ะด้านตรงกันข้าม

ดวงตาดำลึกของเขาที่จ้องเธออย่างไม่วางตา ผนวกกับริมฝีปากได้รูปสวยเป็นกระชับเวลาขยับพูดทำเอาเธอเหมือนถูกสะกดเอาไว้ จนน้องสาวของเขาต้องย้าอีกครึ่ง คล้ายเตือนสติเธอ

“เชิญค่ะ”

“ค่ะ” ลอจันท์เอ่ยเสียงสั้น ก่อนจะหลุดตัวลงนั่ง วางเอกสารที่หอบหิ้วมาไว้บนโต๊ะ

“ดูจากประวัติแล้ว ผลการเรียนของเธอค่อนข้างได้เปรียบทุกคนเลยนะ” สร้อยฟ้าเอ่ยขึ้น

“ฉันโชคดีนะคะ ที่มีเพื่อนและอาจารย์คอยช่วยเหลือ”

ประธานการสัมภาษณ์ ก่อนจะเริ่มถามคำถามเธอสลับกับลูกสาว อยู่เกือบสิบห้า นาที สร้อยฟ้าสัมภาษณ์เธอเป็นภาษาฝรั่งเศสบ้าง ภาษาไทยบ้าง ส่วนกณฐิกาใช้ภาษาอังกฤษกับเธอล้วนๆ แต่กณฐิกากลับไม่ปรึกษาสักคำ เอาแต่จ้องเธอจนผู้เป็นมารดาถึงกับต้องสะกิด

“มีอะไรจะถามไหมตาจ๋า”

เขาหันไปมองมารดา ก่อนจะมีเสียงตอบรับแล้วเผยหน้าขึ้นมาถามเธอ “ทำไมถึงไปเรียนอักษรศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยซอร์บอนน์”

“คุณพ่อของคุณแม่ของฉันเดินทางไปทำงานที่ปารีสตอนฉันอายุได้สักสิบปีค่ะ ฉันก็เลยมีโอกาสได้ไปเรียนที่นั่น และอย่างที่บอกคือฉันได้เพื่อนกับอาจารย์ดี จึงเป็นแรงผลักดันให้ฉันสามารถเข้าเรียนที่ซอร์บอนน์ได้ค่ะ”

ลอจันท์ตอบอย่างซัดถ้อยซัดคำ เล่นเอาสร้อยฟ้านั่งยิ้มอย่างพึงใจ

แต่คนถามกลับตีสีหน้าเรียบเฉย ไม่แสดงอารมณ์ใดๆ ออกมาเลย

“แล้วทำไมถึงกลับมาประเทศไทย” ภูธนศหันกลับมาใช้ภาษาไทย

“ที่นี่คือบ้านเกิดเมืองนอนของฉันค่ะ ไม่มีที่ไหนสุขใจเท่ากับประเทศไทย”

สร้อยฟ้าหันมองบุตรสาวแล้วยิ้มให้กันด้วยสีหน้าพึงใจ เธอคิดว่าคะแนนของเธอคงบวกเพิ่มขึ้นมาหลายคะแนนแน่ๆ หากเขาไม่เอ่ยคำถามแปลกๆ ออกมาอีก

“ซงกาแฟเป็นไหม”

“คะ?” หญิงสาวเลิ่กิ้วอย่างไม่แน่ใจ

“ถามอะไรนะตาฏู” ผู้เป็นแม่หันไปสะกิด

ภูธนศหันไปยิ้ม “โอ้คุณแม่ครับ เวลาบ่ายๆ แบบนี้นั้นชวนง่วงนี่ครับ ได้กาแฟสักถ้วยก็คงจะดี”

“ได้ค่ะ” เธอตอบตามหลักการสัมภาษณ์งานที่ดี คือไม่ควรปฏิเสธนายจ้าง

“ไม่ทราบว่ามีม่อมชอบกาแฟแบบไหนคะ”

“กาแฟสอง ครีมนึ่ง น้ำตาลหนึ่ง”

“รอสักครู่ค่ะ” ลอจันท์เอ่ย ก่อนจะลุกเดินไปที่โต๊ะเครื่องดื่มที่มุมห้อง จัดการผสมตามสูตรที่เขาบอก ก่อนจะนำไปเสิร์ฟเขา

“ขอบคุณ” ภูธนศเอ่ย

แค่คำคำเดียวที่หลุดจากปากเขา ทำเอาลอจันท์ถึงกับใจลั่น ตอนที่เรานั่งมองเขาอยู่ที่ปลายโต๊ะประชุม เธอก็ว่าเขาช่างเป็นบุรุษที่เต็มไปด้วยเสน่ห์มากแล้ว แต่เมื่อมาอยู่ใกล้ซิดเช่นนี้ เธอกลับรู้สึกว่าเขามีเสน่ห์ดึงดูดทางเพศที่ร้อนแรงน่ากลัวยิ่งกว่า นั่นทำให้เธอต้องรีบถอนมือออกมาจากจานรองถ้วย แล้วเดินกลับไปนั่งที่เก้าอี้ตัวเดิมด้วยหัวใจเต้นโครมครามราวกับจะหลุดออกมาข้างนอกเสียให้ได้

ไม่...เธอจะหลงเสน่ห์เขาไม่ได้ ไม่อย่างนั้นแผนทุกอย่างที่เธอวางเอา

ไว้จะเสียหมด

ภูธนศยกกาแพขึ้นจิบ ก่อนจะทำเสียงจิ้งง่าในลำคออย่างฟังกใจ
“รสชาติดีนะครับ คุณแม่กับคุณกัณจะลองดูสักถ้วยไหมครับ”

“ไม่ละ” สร้อยฟ้าโบกมือ “มีอะไรจะถามอีกไหม”

“ไม่มีแล้วครับ”

รองประธานกรรมการถ่ายหน้า ก่อนจะหันมายิ้มให้เธอ “คงไม่มีอะไร
แล้ว คุณกลับไปก่อนนะ แล้วถ้าทางเราสรุปกันได้ยังไงจะให้ฝ่ายบุคคลโทร.
ไปแจ้งนะ”

“ขอบคุณค่ะ” หญิงสาวยกมือไหว้ ก่อนจะลุกขึ้นแล้วเก็บข้าวของ
เดินออกจากห้องประชุมทันที

เมื่อลอจันท์เดินออกมาจากห้องได้ เธอก็ถึงกับเป่าปากออกมา
ด้วยความโล่งอก ตอนนั้นผ่านไปหนึ่งเปลาะแล้ว หากสำเร็จ เธอก็จะสามารถ
ก้าวต่อไปตามแผนได้ แต่ถ้าไม่ ก็คงต้องหาทางแทรกซึมเข้ามาที่นั่นด้วยวิธี
อื่นต่อไป

“เรียบบร้อยดีนะค่ะ” นุจรีเอ่ยถาม

“ค่ะ” เธอยิ้มให้ ก่อนจะบอกลาแล้วปลีกตัวเดินไปที่โถงลิฟต์แล้วกด
เรียกลิฟต์

ระหว่างรอ ลอจันท์กวาดสายตามองไปรอบๆ ที่นี้ตกแต่งได้อย่าง
หรูหรา น่าดูชม พื้นหินอ่อนเงาวับราวกับมีคนมาขัดถูทุกครั้งนาที่ กลางโถง
มีเคมระย้าคอยส่งสวาม ที่สุดทางเดินมีงานประติมากรรมรูปร่างแปลกๆ
ที่ดูว่าจะมีราคาแพงประดับอยู่ แต่ที่ทำให้เธอสนใจที่สุดกลับเป็นแผ่น
โปสเตอร์โฆษณาที่ติดอยู่ตรงผนังระหว่างลิฟต์

มันเป็นโปสเตอร์ที่มีรูปสร้อยเส้นหนึ่งเป็นจุดขาย ด้านบนมีตัวอักษร
เขียนว่า ‘งานแสดงสร้อยอัญญาจักระและนิทรรศการสินค้าหัตถกรรมจาก
เวียงพูกำ ๑-๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๕’

โพลินเม็ดใหญ่ที่ประดับอยู่กลางสร้อยนั้นช่างงดงามจนเธออดไม่ได้

ที่จะยื่นปลายนิ้วออกไปลูบไล้มัน แม้จะรู้ว่ามันเป็นเพียงกระดาษแผ่นหนึ่ง มีใช้ของจริงก็ตาม

“The Third Eye”

เสียงนั้นทำเอาล่อจันทรถึงกับสะดุ้งเหือก เมื่อหันไปมองก็พบกับชายหนุ่มซึ่งเธอไม่อยากจะพบมากที่สุดในตอนนี้

“หม่อม”

“ขอโทษที่ทำให้ตกใจ” เขาเอ่ยพร้อมกับล้วงสองมือเข้าไปในกระเป๋าทางเกงอย่างมีมาด ก่อนจะพยักพยิดไปที่โปสเตอร์

“ไฟลินเม็ตนั้นถูกขนานนามว่า The Third Eye ครับ”

“เอ่อ...ค่ะ” เธอพยักหน้า “มันสวยมากเลยค่ะ”

“สวย มีเสน่ห์ และลึกลับ”

ภูธนศเอ่ย ก่อนจะหันมามองเธอด้วยแววตาที่มีความหมาย ราวกับเขากำลังหมายถึงเธอ

“ลึกลับด้วยหรือคะ”

“มันมีตำนานอันมีมนตร์ขลังนะ”

เสียงเตือนจากลิฟต์ดังขึ้นก่อนประตูจะเปิด ชัดแจ้งหะการสนทนาของทั้งคู่ ภูธนศกดปุ่มให้ประตูเปิดค้างไว้แล้วผายมือให้เธอ ล่อจันทรจึงรีบก้าวเข้าไป แต่พอเธอหมุนตัวหันกลับไปจะกดปุ่มลงชั้นล่าง เขาก็ก้าวตามเข้ามา

หัวใจของเธอหล่นตุบลงไปเต็นอยู่ที่ตาตุ่ม เธอเบิกตากว้างมองเขากดปุ่มลงชั้นล่างด้วยความรู้สึกปวดมวนท้องชอบกล

หลังจากประตูปิด ภูธนศก็ถอยมายืนล้วงกระเป๋าอยู่ข้างๆ ล่อจันทรได้แต่ก้มหน้าก้มตาอย่างประหม่า รู้สึกแสบร้อนซู้ชอบกล เมื่อได้มายืนใกล้ชิดกับหนุ่มที่ฮอตที่สุดในยุคนี้

“นี่จะกลับเลย หรือจะเดินเล่นอีกสักพัก”

“คงทานอาหารแล้วค่อยกลับค่ะ เพื่อนฉันรออยู่ที่ร้านริมระเบียบ”

“อืม...เข้าใจเลือกนะ ขอแนะนำข้าวผัดสกเกี้ยน กับน้ำแก๋กฮวย เมนูขึ้นชื่อของเรา”

“ของเรา...หรือคะ”

“ใช่...ร้านริมระเบียบอยู่คู่ห้างมาตั้งแต่สมัยยังเป็นห้างหยกฟ้าอยู่ ที่ราชดำเนินโน่นแหละ พอย้ายมาก็เลยขยายให้มันใหญ่ขึ้น”

“อ้อ ค่ะ”

ประตุลิปต์เปิดออกอีกครั้งเมื่อถึงชั้นล่าง เขากดปุ่มเปิดลิฟต์ให้เธอก้าวออกไปด้านนอก ลอจันท์ยกมือไหว้ลา แยกจากกันตรงหน้าลิฟต์ แล้วรีบเดินจ้ำจ้าวไปที่ร้านอาหารริมระเบียบอย่างรวดเร็ว

ที่นั่นสุลิยานั่งรอเธออยู่แล้ว ลอจันท์จึงรีบเดินเข้าไปนั่งร่วมโต๊ะ พนักงานร้านปราคาเข้ามาทักไต่พร้อมๆ กับยื่นสมุดรายการอาหารให้

“เอ่อ...ขอข้าวผัดสกเกี้ยนกับน้ำแก๋กฮวยค่ะ” หญิงสาวสั่งโดยไม่เปิดเมนู

“โอ้โฮ ทำจะหิวมากนะ สงสัยคิดเมนูเอาไว้แล้วใช่ไหม มาถึงก็สั่งได้เลยแบบนี้ละ”

“นิดหน่อยค่ะ” เธอยิ้มเจื่อน ไม่อยากบอกเขาว่าเป็นเมนูแนะนำจากเจ้าของห้างสรรพสินค้า

“แล้วสัมภาษณ์เป็นไงบ้าง”

“ก็ดีค่ะ” ลอจันท์ไหว้ไหล่ “แต่ผลจะเป็นไงก็คงต้องขึ้นอยู่กับคณะกรรมการละค่ะ”

“ลออทำได้อยู่แล้ว ชันเชื่อ”

“ขอบคุณค่ะ” เธอยิ้ม

“แต่ถึงอย่างไรก็ต้องเผื่อใจเอาไว้บ้าง เพราะเท่าที่เห็นแต่ละคนก็ดูเก่งๆ กันทั้งนั้นเลยละ”

“ไม่มีใครเก่งกว่าลออหรอก” สุลิยาเอ่ยกะลิมกะเหลี่ย

ลออจันท์ยิ้มรับคำชม ไม่นานพนักงานก็นำอาหารมาเสิร์ฟพร้อม

เครื่องดื่ม เธอจึงลงมือรับประทาน และพบว่าข้าวผัดจานนี้อร่อยอย่างที่
ภูธเนศแนะนำจริงๆ

๓

ภูธเนศก้าวตามหลังลออจันทร์ที่เอาแต่เดินก้มหน้าเข้าไปในร้าน
ริมระเบียบ ก่อนจะเห็นเธอเดินไปนั่งกับชายหนุ่มคนหนึ่ง หน้าตาดีไม่ใช่เล่น
ความสนิทสนมของทั้งคู่ทำให้เขาคิดไปว่าชายคนนั้นอาจเป็นคนรักของเธอ

เขาถอนใจออกมาเบาๆ ก่อนจะเบือนสายตาจากภาพชวนอึดอัดนั้น
แล้วเดินเลี้ยวไปยังห้องระเบียบดาวซึ่งถูกกั้นเอาไว้สำหรับเป็นห้องรับ-
ประทานอาหารสำหรับคนที่ต้องการความเป็นส่วนตัว

เมื่อเขาเปิดประตูเข้าไป ก็เห็นชายหนุ่มสองคนกำลังนั่งคุยกันอยู่ด้วย
สีหน้ารื่นเริง ทั้งคู่เมื่อได้ยินเสียงประตูเปิดก็หันมามองที่เขาเป็นตาเดียวกัน
ก่อนที่ชายคนหนึ่งซึ่งมีใบหน้าคมคายและผิวขาวกว่าอีกคนที่นั่งอยู่หัวโต๊ะ
จะยิ้มและยกมือทักทายเขาอย่างเป็นกันเอง

“ไฮ...ไฮ้หม่อม”

อีกคนลุกขึ้นแล้วค้อมศีรษะให้เขาอย่างนอบน้อม “สวัสดีครับ

หม่อมมยุ”

เขาพยักหน้าก่อนจะโบกมือทักทายทั้งคู่ตอบ “ไฮ...ไฮ้เจ้า สวัสดิ์วชิระ”
คนที่เขาเรียกว่าไฮ้เจ้า แท้จริงแล้วคือเจ้าชายศตวรรษมี องค์รัชทายาท
แห่งราชอาณาจักรเวียงพูคำ ส่วนอีกคนหนึ่งก็คือพันตรีวชิระ วงสะหวัน
ราชองครักษ์ส่วนพระองค์นั่นเอง

หม่อมหลวงหนุ่มหันไปปิดประตูให้สนิท ก่อนจะเดินไปทรุดตัวลงนั่ง
ตรงข้ามกับผู้กองหนุ่ม แล้วเอ่ยถึงราชาศัพท์กึ่งกันเองด้วยเสียงเครียด

“วันหลังจะเด็ดมาเมืองไทยก็ไทร. มาบอกกระหม่อมก่อนลืวะ จะได้
ให้คนไปรับ ไม่ใช่มาถึงตอนเมืองแล้วค่อยไทร. หานะ”

“ไยยังยุก มาเสียบๆ แบบนี้แหละดีแล้ว ลี้มูซึนของสนามบินก็มี”

“ไม่กลัวไยพวกไม่หวังดีลอบทำร้ายเอาหรือไง” เขาถามเสียงเครียด

“กลัวทำไม ผู้กองวชิระมาด้วยทั้งคน จริงไหม”

เจ้าชายหนุ่มหันไปตบไหล่นายทหารคู่พระทัย ซึ่งเคยมีวีรกรรมใน
การต่อสู้กับพวกกบฏเซกองที่ยังคงเหลืออยู่ตามแนวตะเข็บชายแดนรอบๆ
เวียงพูคำมาแล้ว

คราวนั้นวชิระกับกองร้อยของเขาติดอยู่ในวงล้อมของพวกกบฏ
ที่เมืองไพลินหลายวัน เขาและทหารในบังคับบัญชาต่างก็ต่อสู้ป้องกันค่าย
อย่างสุดความสามารถ ทำให้พวกกบฏไม่อาจทะลวงเข้าไปจับกุมตัวได้
ได้แต่ล้อมเอาไว้เท่านั้น ระหว่างนั้นเขาก็นำคนจำนวนหนึ่งตั้งเป็นกองโจร
ออกสังหารพวกกบฏตายไปหลายคน จนกระทั่งนายพลจุมพล ผู้เป็นบิดา
นำกำลังไปช่วยเหลือโดยการตีกระหนาบ ให้เขาตีฝ่าวงล้อมออกมาจน
สามารถจับและสังหารพวกกบฏได้อีกหลายคน ทำให้เขาและกองร้อยได้ชื่อ
ว่าเป็นวีรบุรุษแห่งเมืองไพลิน

วชิระไม่ตอบอะไร ได้แต่ยิ้มเจื่อนๆ อย่างถ่อมตัวตามนิสัย ซึ่งผิดกับ
ตอนอยู่ต่อหน้าลูกน้องและศัตรูในสนามรบมาก

“เกิดพวกมันมาเป็นฝูง ไยผู้กองคนเดียวจะช่วยเหลือได้วะ”